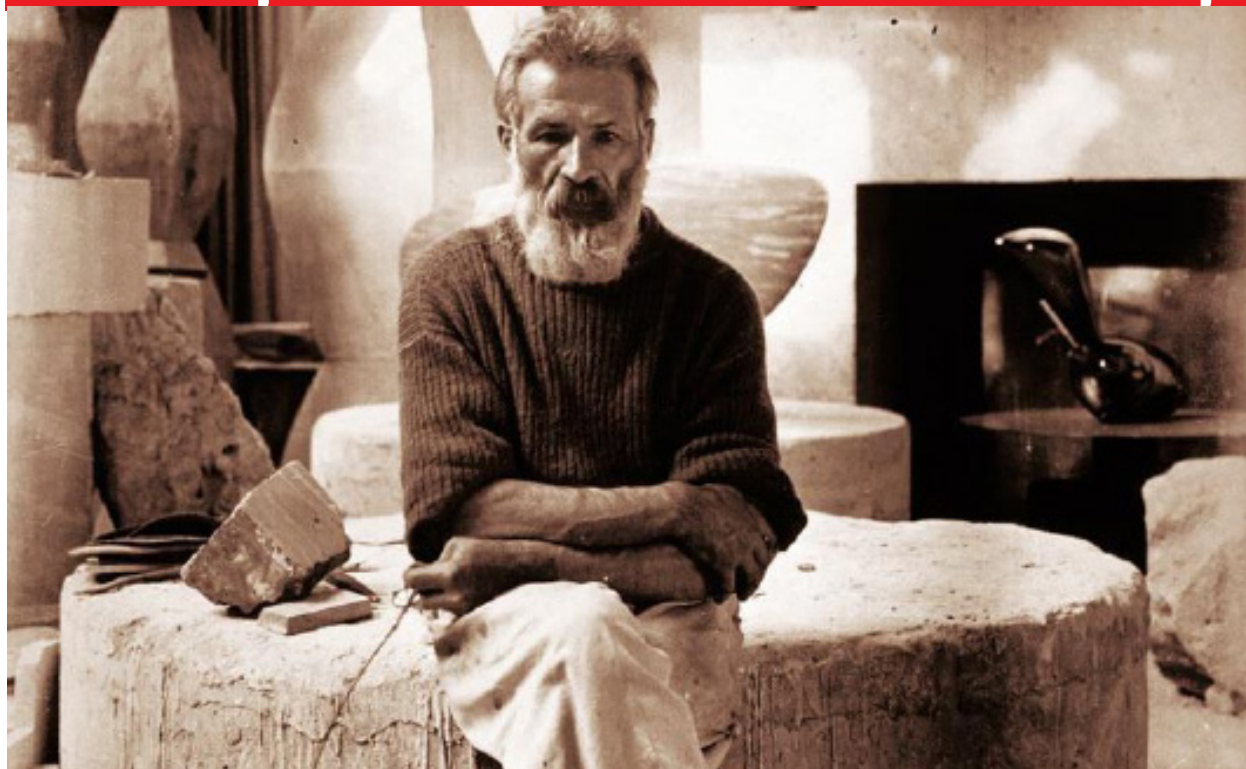

Români în Andalucia

Publicație pentru românii din Andalucia și întreaga Spanie. Apare lunar. Anul II, Nr. 5, Februarie 2022

19 februarie 2022

ZIUA NAȚIONALĂ CONSTANTIN BRÂNCUȘI

28 DE FEBRERO

¡FELIZ DÍA DE ANDALUCÍA!

Lectoratul de limba română

de la Universitatea Complutense din Madrid
poartă numele profesorului
ALEXANDRU BUSUIOCEANU

La Granada,

de Ziua Internațională a Ghidului de Turism

Loredana Dragă, Ghid de Turism in Granada: „**Pentru mine, nu există o satisfacție mai mare decât să aud răsunând cuvinte de admirație în limba română, chiar aici, în Curtea Leilor din inima Alhambrei...**”

Cu ocazia Zilei Internaționale a Ghidului de Turism, care se sărbătorește pe 21 februarie, vă propunem să ne însoțiți cu gândul și cu toate simțurile la cel mai vizitat și spectaculos ansamblu de palate maure din Spania și să aflați mai multe despre rolul și importanța ghidului de turism profesionist, precum și avantajele unui ghidaj într-unul dintre cele mai fermecătoare și exotice monumente din lume, celebrul Complex de Palate Alhambra, din orașul Granada.

Această bijuterie arhitectonică de moștenire arabă, unică în lume, declarată Patrimoniu Mondial de către UNESCO în 1984, ne este prezentată de către Loredana Dragă... pag.18-19

¡Esta es mi estación de tren!

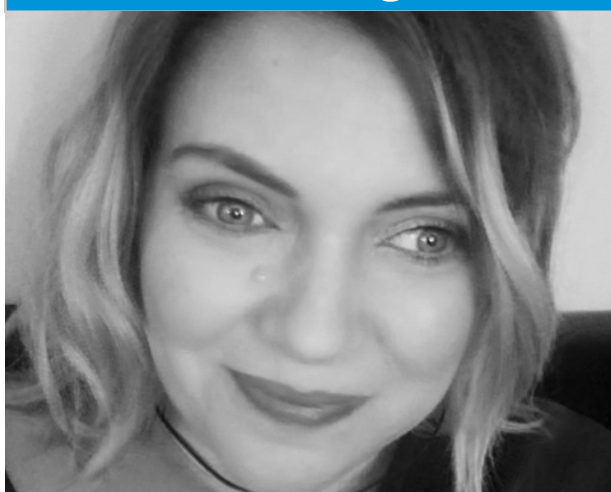
Tras la decisión de las tropas británicas de no iniciar la Tercera Guerra Mundial, se cumple el sueño del general Wesley Clark de pasar al Plan B. Desde la famosa base estadounidense en la ciudad de Ramstein, Alemania, el 2 de junio de 1999, se suministró un tren militar a Rumanía. Este convoy militar fue aceptado para salir de la base ante la intervención e influencia del General Wesley Clark en el Pentágono y el Senado de los Estados Unidos. En un tiempo récord, se aprobaron tropas y equipos militares adicionales para Kosovo, y la ruta del tren...

”Línea 2”, Ilie Lucian Sofrone pag. 22-23

Laura Cătălina Dragomir

pag.3

Coloana uitării și masa festivismului

Brâncuși a mers prin lume român și, dacă e să dăm crezare specialiștilor, tocmai această alegere onestă, opțiunea de-a trăi alături de toți dar a se expune, ca om și artist, cu respect și înțelegere față de țara natală, e elementul de forță al structurii personalității sale și al percepțiilor care i-au modelat de maniera determinantă opera.

Brâncuși, integrat și adaptat Parisului, știa / simțea că spiritul de acasă nu e la fel altora, că identitatea e modul în care poți fi cel mai ușor găsit pentru că valorile și credințele nu se schimbă.

Brâncuși ne-a preferat, ne-a ținut aproape, improvizând in atelierul său, între sculpturi, fotografii, dălți și cărți, un fel de-a fi român pe care să îl iubească toți.

editorial

Oglindiri în cerul inimii

CUVÂNT ȘI SUFLET

Astăzi, în iureșul cotidian ce ne-a cuprins pe toți, puțini dintre semeni mai stau în loc să cugete drept la adevăratele valori, neperimate odată cu trecerea timpurilor, ce dau cu adevărat sens vieții noastre, aici și Dincolo. Puzderie de vorbe fără conținut, bombardament informatic nestăvilit, informații care se transmit cu repeziciune, multitudini de imagini care asaltează retina umană din zori și până târziu după miezul nopții, derapaje grosolane în social-media, și exemplele ar putea continua. O lume în neconținută mișcare, cu ochii mereu pe ceas, în dușmănie neobosită cu timpul, pe care nu-l (mai) poate controla, deși își dorește enorm. În contrast, îmi vine în minte o replică celebră a lui Marin Preda, scriitorul teormănean care în secolul trecut, în celebrul roman Moromeții, afirma că timpul avea cu oamenii nesfârșită răbdare... De atunci, din păcate, toate s-au schimbat, nimic nu mai seamănă cu ce a fost odată.

Deși viețuitor într-o societate post-modernă, cu toate facilitățile de care dispune, omul contemporan e nemulțumit în străfunduri, aspirând parcă la ceva ce-i este propriu, scârbit de meschinăriile, deviațiile și imoralitatea hidoasă a universului în care se mișcă. Și-atunci, unicul recurs, ca într-o plonjare spre adâncuri, e cel al reîntoarcerii spre sinele (încă) intact, nepervertit în structura sa ființială. Iar pentru cel care își acordă privilegiul de a-și scruta interiorul cu adevărat, roadele acestui demers sincer nu întârzie să apară. Câți dintre semeni nu mărturisesc chiar public că, sătui de kitsch-ul programatic ce-i înconjoară la tot pasul, tânjesc după vremurile demult apuse, exemplificând motivat: tihna casei părintești, ceasurile plăcute de lectură

captivantă, plimbările prin nesfârșite lanuri de maci purpurii, ceasurile de voroavă cu familia și prietenii nefățarnici, zăpezile imaculate de altădată, cu miros de cetină de brad și colind strămoșesc pe prispă, etc. Și câte și mai câte bucurii curate îngăduite pământenilor de Cel ce este însăși Bucuria. Ceea ce îi face să îngâne nostalgic cu Poetul nepereche:

*Unde ești, copilărie,
Cu pădurea ta cu tot?*

Totul nu e altceva decât o reminiscență de dor după paradisul pierdut, după patria edenică, locul acela celest în care Dumnezeu se plimba în răcoarea serii. Azi, omul modern îl traduce ca o dorință inexplicabilă, mereu crescândă, după tot ce e încă pur, necontaminat, nedeformat, nepervertit, inocent, în care răul cu toate formele lui manifeste nu poate pătrunde.

*

Ei bine, calendarul creștin pe luna martie ne aduce înștiințarea că se apropie intrarea în Postul Mare. Oare, ce-o mai fi și asta?! Îmi amintesc vag cum bunica dinspre mamă, când se apropia primăvara cu mugurii ce împânzeau livada, ne spunea nouă, nepoților de la oraș, că a venit Postul

Păresimilor, și o vedeam cum spală atentă - cu gesturi ritualice, folosind cenușă din cuptor - toată vesela casei, din care hrănea gurile mereu flămânde.

- De ce faci asta, bunico?, o întrebam, curios nevoie mare.

- Să nu mai rămână nici o picătură de grăsime pe ele, căci de acum înainte până la Paște, nu mai mâncăm de dulce, dragul meu!, îmi surâdea bătrâna, rămasă văduvă de ani buni.

- Dar mie îmi plac dulciurile, știi bine, cum o să rezist așa mult fără ele?!, continuam naiv dialogul, gândindu-mă la bunătățile ce ni le făcea bunica în tipsie, ca o răsfațare culinară.

- Fii pe pace, voi, pruncii ce n-ați împlinit încă 7 ani sunteți scutiți de post, dar încet-încet, trebuie să vă obișnuți cu această rânduială, ce se ține la noi în casă cu strășnicie. Însă, nimeni dintre cei mari nu e scutit de la postire, doar femeile lăuze, bolnavii și bătrânii neputincioși, soldații sau cei din temnițe. Eu întâmpin cele patru posturi de peste an cu mare drag, știind cât bine îmi aduc. Măicuța era o postitoare cuminte și o rugătoare neodihnită, a trăit în curăție aceste perioade de înfrânare pentru trup și suflet, și a viețuit sănătoasă peste 90 de ani. O dată, s-a dus departe, să-și cerceteze rudele din Banat, și era zi de vineri. Au îmbiat-o cei cu care călătorea în vagon din bucatele lor, dar nu s-a atins de ele. I-au tot spus că "baba călătoare n-are sărbătoare", dar, fără folos. Le-a mulțumit la toți, și a trecut ziua cu pâine și cu apă, respectându-și crezul de-o viață. Întâmplarea a ajuns apoi la toți din sat și mi-a fost transmisă și mie.

S-a dus la Domnul în Postul Sfintei Marii, și pentru că am cinstit-o mult, n-am

dat mâncare de dulce la înmormântare, deși venise multă lume s-o petreacă, chiar de la oraș. Din purtarea ei am învățat și eu, așa că, fătul meu, pune la inimă aceste învățăminte, după care poți să te călăuzești în viață, și nu vei da greș. Dumnezeu nu rămâne dator față de omul care caută să îplinească voia Lui pe acest pământ, să-și ducă anii respectând poruncile sfinte. Vei trăi și vei vedea că oricât s-ar zbate omul să înfăptuiască, nimic nu realizează fără Doamne-Doamne! Suntem praf și pulbere dacă El nu s-ar îndura de noi, să ne călăuzească spre tot lucrul cel bun!

Acestea și multe altele îmi zicea bunica mea scumpă. Ea mi-a fost primul dascăl în ceea ce ține de formarea mea ca și om între oameni, cu frica lui Dumnezeu în inimă, având mereu grijă să nu-mi plec fruntea a rușine niciodată. În clipele de zăbavă, mă gândesc la chipul ei ca luat dintr-o icoană. Și de vorbele ei de duh de-acum o jumătate de veac, pe care le trăiesc pe viu. Acea teribilă lume de pe mai-napoi, des invocată de buna-bătrână, o regăsesc azi la tot pasul, în tumultul cotidian, repetabil și anost. Dar din zicerile ei îmi aflu și tăria de a lupta cu încercările vieții, întovărășindu-te cu Dumnezeu.

Oare, privindu-te în oglinda nemincinoasă a judecății lăuntruului, n-ai vrea să guști și tu, iubite cititor, din această prietenie curată cu Cerul, în care să te regăsești plenar, detașat de toate poverile ce te încovoae?! Deși, poate până în prezent n-ai făcut-o, din diferite motivații, chiar merită să încerci, n-ai nimic de pierdut!

Doar de câștigat!

Pr. Dorin Sas - Parohia Sfinții Mărturisitori Valdemoro, Madrid.

ROTUSIL

ROTULACIÓN - IMAGEN CORPORATIVA

WWW.ROTUSIL.COM

síguenos en

GRUPOBIL · MEDIABIL · DANCE FM MADRID

Frați de grai, frați de trai

Români în Andalucia

Publicație care în română din Andalucia și în limba spaniolă. Acces liber.

Editor: Asociación Socio-Cultural Romanati

Redacția: Centro Cultural La Tierra Tracia, Calle Geranio 28, El Ejido, Almería 04700, Spania

Email: asociacionromanati@gmail.com

www.romaniinandalucia.com;

facebook.com/romaniinandalucia

Telefon/WhatsApp : +34 641 84 78 42

Redactor Șef: Mircea G. Florescu

Redactor - Șef Adjunct: Adina Alexandrescu

Redactori: Cristiana Uzună; Peterjuan Gómez Alcaide; Sorin Bălășcău; Titi Sultan; Laura Cătălina Dragomir

Colaboratori: Camelia Potârniche; Serban Cionoff; Ionuț Țene; Elena Hincu; Valeru Ciurea; Cristian Segărceanu; Andreea Constantinescu; Nicolae Coande

Machetare grafică: Dorina Florescu

DEPARTAMENTUL PENTRU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Acest proiect este realizat cu sprijinul Secretariatului General al Guvernului Departamentul pentru Români de Pretutindeni.

Conținutul acestei publicații nu reprezintă poziția oficială a Departamentului pentru Români de Pretutindeni.

Publicație apărută cu susținerea Uniunii Ziarurilor Profesionale din România

Coloana uitării și masa festivismului

Laura Cătălina Dragomir

Înrădăcinăm laude o dată pe an.

Adevărul talentului său și munca ocnasa au cucerit artă și lume și vor continua să o facă cu și fără materiale aniversare care "îi dau crezare" la dată sărbătorească.

Vorbim de artistul pe care l-au considerat bun confrății, de artistul pe care l-au văzut și căruia i-au cumpărat opera milionarii planetei, de Brâncuși care-a însemnat din ziua pariziană unu și de Brâncuși pe care timpul nu l-a lăsat în urmă, continuând să fie (pentru cunoscători și simpli admiratori) unul din Marii lumii artistice.

19 februarie e o circumstanță festivă care n-ar trebui să ne fie ușoară.

Societatea românească își arată puțin necesitatea de Brâncuși, rectificarea simbolică cu memoria artistului se întâmplă în discursuri și, aproape deloc, în fidelitate de public.

Excesele de festivism ne fac să uităm că nu l-am strâns pe Brâncuși din lume să-l aducem acasă. O vină alterată care ne împiedică, ca popor, să recuperăm o relație firească cu una din mândriile naționale.

O lume întreagă a admis genialitatea și doar lipsa de rigurozitate a respectului românesc face să îl invităm atât de puțin pe Brâncuși în preajma copiilor noștri, a prietenilor de alte naționalități.

Puteți uita fără probleme de data de 19 februarie.

E o zi în care s-a născut multă lume și continuă să o facă. Încercați însă să vă treziți într-o zi gândindu-vă la el. Deja spirit, Brâncuși va ști că nu e nicio neînțelegere. Că îl iubiți și respectați.

Pentru că pe cei pe care îi iubim și respectăm îi

gândim când "facem Ochi"

Brâncuși a mers prin lume român și, dacă e să dăm crezare specialiștilor, tocmai această alegere onestă, opțiunea de-a trăi alături de toți dar a se expune, ca om și artist, cu respect și înțelegere față de țara natală, e elementul de forță al structurii personalității sale și al percepțiilor care i-au modelat de maniera determinantă opera.

Brâncuși, integrat și adaptat Parisului, știa / simțea că spiritul de acasă nu e la fel altora, că identitatea e modul în care poți fi cel mai ușor găsit pentru că valorile și credințele nu se schimbă.

Brâncuși ne-a preferat, ne-a ținut aproape, improvizând în atelierul său, între sculpturi, fotografii, dăți și cărți, un fel de-a fi român pe care să îl iubească toți.

Există oameni care-l cunosc pe Brâncuși doar că nu știu că se cheamă așa, cum există și dintre aceia care, suprimând oferte turistice la modă, fac un Paris pe măsura lui petrecând ore, zile în muzeul aflat în Piața Georges Pompidou, acolo unde arhitectul Renzo Piano și echipa sa au reprodus atelierul maestrului.

Admirația nu cunoaște precizia, formele ei capătă valoare atunci când recunoașterea se face cu sinceritate.

Să nu uităm, să fim tot mai mulți cei care nu uităm, să nu ni se termine niciodată de tot pofta de arta lui Brâncuși!

Felul în care ne respectăm valorile măsoară modul în care funcționăm ca societate.

Q.e.d.

Pentru cineva care se încredere atât de puțin în date, cum sunt eu, responsabilitatea iubitorului de artă se stabilește cu autoritatea relevanței artistice și aproape deloc cu memorarea unor evidente de stare civilă.

Brâncuși implică, ca fiecare dintre noi, și o dată de naștere : 19 februarie 1876, lucru pe care, personal, l-am aflat mult după ce deja știam ce opere ale lui îmi plac mai mult și care mai puțin.

Îmi amintesc evidente și felul în care ele mă câștigă găsind echivalențe în propria-mi viziune asupra lumii.

Se apropie 19 februarie și, dintr-o dată, *sot savant(i)*cu toții, ne vom pune de acord asupra lucrurilor despre care ne e rușine să recunoaștem că știm puțin și facem și mai puțin.

Brâncuși e popular și fără noi, e mare și fără să-i

Rezistența prin credință

Omul nu mai privește cerul decât pe monitorul calculatorului. Nu mai caută în sus. Nu are cum găsi ascensiunea. Prin urmare, este într-o regresie sufletească. Căzăturile succesive, neurmărite de ridicări, provoacă o resemnare tristă, de tipul: E bine și așa! Caută doar la nivelul ierbii, unde mișună șerpia.

Criza actuală este extrem de profundă. Cauza principală este absența rugăciunii personale. Părintele Stăniloae nu aruncă vina pe secularizare sau pe tehnologie, ci pe lenea omului contemporan de a mai se ruga așa cum se cuvine. Din această carență acută se nasc multe îngrijorări și spaime. Omul nerugător se panichează zilnic din cauza eșecurilor mai mari sau mai mici, nu mai are forța necesară de a se ridica după multe căderi.

Păstorul nu se luptă împotriva altor păstori, ci doar împotriva haitei de lupi, pentru a proteja oile din turmă. Este un principiu de bază: să duci o luptă corectă, nu una falsă. Doar așa puterea harului va inspira constant curajul și duranța. Nu e vorba despre producția de lână, ci despre ascultarea față de Blandul Păstor, Singurul care ne apără

cu adevărat de haita de lupi. Acest Păstor își pune viața Lui nepieritoare pentru fiecare oaie din turmă rătăcită prin locuri cu iarbă grasă.

Lumea aceasta nu este locul fericirii veșnice, ci al rezistenței împotriva forțelor întinericului. Mulți oameni sunt fascinați de malefic și se răzbună pe orice fărâmă de lumină, neștiind ce fac. Omul luminii adesea suferă, e batjocorit, singur, umilit, schilodit. L-a rămas o singură speranță: promisiunea fericirii veșnice. Deci, nu mai căutați fericirea în ținutul monștrilor, ci faceți planuri de evadare și alianțe cu Creatorul, Singurul capabil să înfrângă bestiile.

Există două cauze ale negăsirii adevărului eliberator: superficialitatea și frica. Mulți cred că Apocalipsa este sfârșitul. Se înșeală. Este noul început. Vom primi ajutor, trebuie doar să avem răbdare. Dintre toate năpastele, cea mai deplorabilă este ipocrizia, singura taxată de Hristos. Sigur că păgânii înțeleg că nu suntem perfecți, dar cel mai mult detestă ipocrizia noastră. Aceasta anulează de cele mai multe ori toate eforturile noastre sincere de a mișca lucrurile în direcția bună. Credința fără ipocrizie este uimire și cutremur, nicidecum banalitate previzibilă. Păgânii au pierdut mereu, deoarece se bazau doar pe forța brută, violentă, animalică, lipsită atât de rațiune, cât și de credință.

Când duduie prosperitatea economică și când bubuie boxele la petreceri, nu mai auzim toaca.

Oamenii ne întrebă: „Ce ziceți despre Iov?” Răspunsul nostru este: „Dar despre Iisus?” Iov oferă întrebarea. Iisus dă răspunsul. Dumnezeu întregii creații a venit în trupul omenesc și a experimentat, în mod direct, durerea de a fi disprețuit și respins. Știe toate emoțiile cu care ne luptăm. Creștinismul este exact opusul păgânismului și trebuie asumat integral, în toată splendoarea lui. Cu cât ispitele vrăjmașului se vor întări, cu atât harul divin va prisosi mai mult în viața noastră. Doar să nu ne înfricoșăm de amenințări, Dumnezeu este scutul nostru.

Forța Bisericii nu stă în mitinguri de mii de oameni, ci în smerenia unui ascet anonim. Sfântul reușește, chiar dacă este considerat neinteresant de către mase. Adesea, sfântul este ostracizat, doar-doar va renunța. Masele îl lasă singur. Este exact ceea ce își dorea, să rămână doar el cu Dumnezeu, față în față. Sfântul are o putere persuasivă mai mare decât sute de specialiști, deoarece puterea lui nu provine din el însuși. Frumusețea lui nu se ofilește niciodată.

Pr. Dan Marius Matei

Cu cât mai înalt este muntele, cu atât vântul se simte mai puternic, dar un alpinist perseverent nu va renunța. Pentru a escalada Sionul, fiecăruia i se vorbește pe limba lui. Curajul a fost descoperit cu adevărat după receptarea corectă a adevărului despre șansele de escaladare. Nici un alpinist nu cade în prăpastia iadului, decât dacă nu este ancorat în iubire.

Ultima poezie scrisă de Nicolae Labiș este o inspirație după Serghei Esenin!

stelari ai Bucovinei, a fost răsfățatul criticii literare și publicului bucureștean ca elev la școala de literatură "Mihai Eminescu" din Capitală. Parcursul său literar, biografic și expresia estetică se aseamănă izbitor de mult cu cel al lui Esenin, care umbla în cămașa populară prin Moscova. Succesul și invidia confrăților le-au creat probleme majore, fapt ce i-a aruncat în brațele alcoolului, iar serviciile secrete comuniste doreau eliminarea acestor poeți la vreme respectivă. Nicolae Labiș, născut în 1935, a avut acces direct la operele lui Esenin și la critica despre marele poet rus. În perioada interbelică, Esenin a fost tradus exceptional de Zaharia Stancu și George Lesnea, iar poeziile acestuia erau publicate de revistele literare românești, într-o vreme când în Rusia sovietică era complet ignorant. Mai mult, criticul literar Șerban Cioculescu a publicat o excelentă carte, în 1935, "Aspecte lirice universale", în care Esenin era cap de afiș. Esenin și Labiș au fost niște "prăslea lirici" puși pe șotii și creatori ai aceluiași univers simbolic.

"pasărea", un fel de "gaia" (babă pasăre) provenită din folclorul românesc. După căderea comunismului, criticii literari au susținut varianta politică a unei poezii anticomuniste: în "**pasărea cu clonț de rubin**", fiind de fapt personificat regimul comunist cu "ciocul roșu", care l-a ucis pe marele poet. Mai degrabă aș merge pe o interpretare "eseniană" a ultimei poezii a lui Labiș. Evident că, sub influența marelui poet rus, Nicolae Labiș a dictat ultima sa poezie inspirată de tragedia prin care trecea. Poetul rus Esenin a publicat la începutul anilor '20 un cunoscut poem "**Inonia**", o formă originală de a se face înțeles în noua lume adusă de revoluția bolșevică. Esenin încearca la fel ca Rimbaud să schimbe lumea prin poezie și să spargă tiparele lirice și gramatica, refuzând, de asemenea, și credința. Poetul se considera profetul unei lumi noi, un trimis care avea misiunea să rezolve pe pământ câteva probleme de ordin creator. El nu se împăca cu moartea în creația lui Dumnezeu. Propunea o metanoia lirică, exterioară religiei. Esenin considera că trebuie să acționeze în numele vieții. Se vedea un demon, un fel de "**Lucaefăr**" al poeziei ruse, inspirat de Lermontov. Cu o viziune prometeică, Esenin scria:

Poetul Nicolae Labiș, pentru români, a fost "**buzduganul unei generații**", așa cum a scris criticului literar Eugen Simion. Tânărul Labiș, prin opera sa lirică, ce cuprinde elementele telurice ale naturii, poate fi asemuit cu poetul rus Serghei Esenin. Atât, Labiș cât și Esenin au fost "**instrumente ale poeziei**" lirice, adevărate voci "**subterane**" ale popoarelor din care au făcut parte. Esenin a fost considerat "**poet al satului**", la fel ca și Labiș, de către critica literară. Cei doi poeți au trăsături biografice și estetice comune. Sunt "**fiii satului**" și, prin scrisul lor, au revelat motive rurale, ancestrale și originare. Paradoxul acestor doi poeți îl reprezintă faptul că se folosesc de motive tradiționale într-un limbaj foarte modern. Sunt și înnoitori ai avangardei, dar și clasici lirici în același timp prin versurile scrise. Amândoi poeții au un sfârșit tragic. Esenin este descoperit spânzurat în hotelul „Angleterre” din Leningrad (Sankt Petersburg-ul de azi) în decembrie 1925, iar Nicolae Labiș este călcat de tramvai în seara zilei de 9 decembrie 1956, împins de o persoană necunoscută. Ambii poeți au devenit indezirabili pentru regimul comunist, care dorea să scape de ei. Nicolae Labiș, venit cu bunda pe el dintre codrii

Nicolae Labiș s-a bucurat de lectura versurilor poetului rus, încă de tânăr și din care s-a inspirat. Filologul clujean Ștefan Bitan a scris în anii 1970 o analiză literară pertinentă despre influența lui Esenin în poezia "**Moartea căprioarei**" de Nicolae Labiș. Motivele și metaforele de impact sunt "**eseniene**", iar cei doi poeți sunt corifeii ai "**imagismului**" liric. Dar cel mai inedit și interesant lucru de observat este posibila influență a lui Esenin asupra ultimei poezii scrise pe patul de spital, de către Nicolae Labiș. După ce i-a fost refuzată internarea la spitalele Colțea și Central, spre zorii zilei de 10 decembrie, Labiș a fost internat la Spitalul de Urgență. Acolo, de pe patul de spital i-a șoptit un poem prietenului său, scriitorul Aurel Covaci, poem care a fost inclus în volumul postum "Lupta cu inerția":

"Pasărea cu clonț de rubin
S-a răzbunat, iat-o, s-a răzbunat.
Nu mai pot s-o mângâi.
M-a strivit,
Pasărea cu clonț de rubin,
Iar mâine
Puii pasării cu clonț de rubin,
Ciugulind prin țărână,
Vor găsi poate
Urmele poetului Nicolae Labiș
Care va rămâne o amintire frumoasă..."

Critica literară de dinainte de 1989 a interpretat "**pasărea cu clonț de rubin**" ca o expresie a morții sub forma unei pasări de pradă, după modelul inspirat al trubadurului Villon. Alți critici considerau

"Cineva a scos o pasăre

Din oul lucaefărului

Să ciugulească urma lui Hristos"

Asistăm la aceleași motive legate de moarte, la verbul "**ciugulească**", la viziunea pasării de pardă, născute din "**oul**" lucaefărului pentru a ciuguli "**urmele lui Hristos**", iar la Labiș puii "**pasării cu clonț de rubin**" "**ciugulind**" rămășițele poetului Nicolae Labiș". Ambii poeți, Esenin și Labiș, erau cutremurați de aceleași viziuni "luciferice" și se simțeau "**damnații**" unei noi epoci, care se năștea în durerea refuzului credinței. Această lume se încredea numai în puterea minții și a omului prometeic. Poeții erau niște proroci febrili și neliniștiți a unei noi ere, care au ars până la moarte în refuzul lor de a se împăca cu soarta și a accepta echilibrul, care ține lumea în armonie. Au refuzat isihia. Necunoscutul i-a atras pe poeți ca "**o gaură neagră**", sfârșitul fiindu-le similar, iar Labiș, mult mai tânăr decât Esenin, citise poemul "**Inonia**", care a fost fluierat la recitare de către publicul moscovit. Esenin și Labiș au trăit "**dezechilibrul**" dintre ființă și eu. Acest "**dezechilibru**" le-a fost izvor de inspirație și de schimbare literară. Prorocia lor era despre luminile luciferice ale lumii, despre refuzul de a se împăca cu Ființa, iar "**pasărea cu clonț de rubin**" i-a devorat, mai întâi în timpul vieții, apoi după moarte.

Ionuț Țene

Much More Market **CASH & CARRY - PRODUSE ROMANEȘTI**

Vindem și la persoane fizice!

C./ CAMINO DE LAS SALINAS 11
ROQUETAS DE MAR, ALMERIA **Tlf: 950 007 158; www.produseromanesti.es**

Constantin Brâncuși povestit de Petre Pandrea

Moto:

„Este clar că nu poți să scrii și să înțelegi decât oamenii înrudiți fiziognomic, sociologic sau spiritual.”

P. Pandrea, „Brâncuși”, revista Meridian, Craiova, 1943

Un oltean de viguros talent și intensă probitate morală – „*idealul civic valah al secolelor a fost și a rămas omul de omenie*” – scriind despre un oltean de geniu: ce poate fi mai reconfortant pentru orgoliul oltenesc aflat mai mereu în criză identitară și în competiție doar cu sine însuși?

Pentru destui, așa ceva ar putea părea o poantă... oltenească, dar când cel care scrie despre Brâncuși este Petre Pandrea, mandarin și stoic crescut în lunca Oltețului, te poți aștepta pe bună dreptate la pagini memorabile, executate în bronz ideatic de un maestru al portretului, nu mai puțin artist al introspecției psihologice. Apărută inițial în 1967, la Editura „Meridiane, cu titlul „*Amintiri și exegeze*”, cartea lui Petre Pandrea despre Brâncuși era la acea dată doar o parte din corpusul masiv refuzat de comuniști și reprezenta omagiul intelectual și sentimental adus de un jurist cărturar școlit la Berlin unui artist despre care Geo Bogza spunea în 1964 că a „*făcut pentru țara lui ceea ce pentru alte țări nu au făcut decât regii și împărații*”. Trilogia, apărută între anii 2009-2010 la Editura „Vreamea” condusă de energica Silvia Colfescu, este corectată și adăugită în baza manuscriselor originale păstrate, într-o oarecare măsură, chiar de redactorii care nu au putut tipări atunci cartea în integralitatea ei. Astfel, a apărut în trei volume distincte: „*Amintiri și exegeze. Estetica lui Brâncuși*”, „*Pravila de la Craiova. Etica lui Brâncuși*” și „*Amicii și inamicii. Sociologia lui Brâncuși*”.

Pe când era la studii în Berlin, unde a și încercat să-l aducă pentru o expoziție grandioasă, Pandrea l-a vizitat în repetate rânduri la Paris pe Brâncuși. Zadarnic, olteanul din Hobița nu a marșat: „*Am luat contact cu Brâncuși printr-un insucces și o amărăciune*.” Parisul, însă, îi oferea totul artistului român, și încă puțin pe deasupra: lumina specială care-l încântase și pe Chagall la sosirea sa acolo. În urma discuțiilor purtate cu Brâncuși între anii 1927 și 1939, cei doi au întemeiat o prietenie armonizată pe admirație și respect din partea mai tânărului învățcel (Brâncuși era născut în 1876, iar Pandrea, în 1904), care-i spunea „*Neica*”, ca și pe o evidentă acceptare și prețuire din partea celui matur. Brâncuși, ne spune fălos Pandrea, îl numea „*Nepoate*” în vreme ce îl întreba hâtru: „*Nepoții sunt salba dracului, la noi, pe Jiu. Dar la voi, pe Olteț?*”.

Brâncuși a sosit pe 28 mai la Paris și a fost admis la École Nationale Supérieure des Beaux-Arts, în vreme ce spăla veselă în restaurante pentru a se întreține. „*Eram un soi de paharnic, se confesa el ulterior. Nu turnam vin boierilor. Mă specializasem în spălatul paharelor*.” Era obișnuit cu munca de mic: la Craiova, unde a urmat timp de patru ani Școala de Arte și Meserii, a muncit din greu ca să se întrețină. De altfel, avea un cult al muncii și un respect enorm pentru cei care trudeau cinstit: „*eu iubesc oamenii harnici și stăruitori*”. Pe Pandrea, musafir cu stil oral de mare clasă, îl întreba ce mai e prin Craiova, ce mai fac negustorii Spirtaru și Zamfirescu, patroni la care el robotise. Pandrea, absolvent la „Colegiul Carol I”, nu prea știa ce să-i spună, se bucureștenizase îndeajuns ca să uite. Brâncuși, însă, avea intactă memoria locului și chiar îl descria cu lux de amănunte pe tatăl lui Pandrea, pe care îl avusese mușteriu la restaurantul de lângă gară!

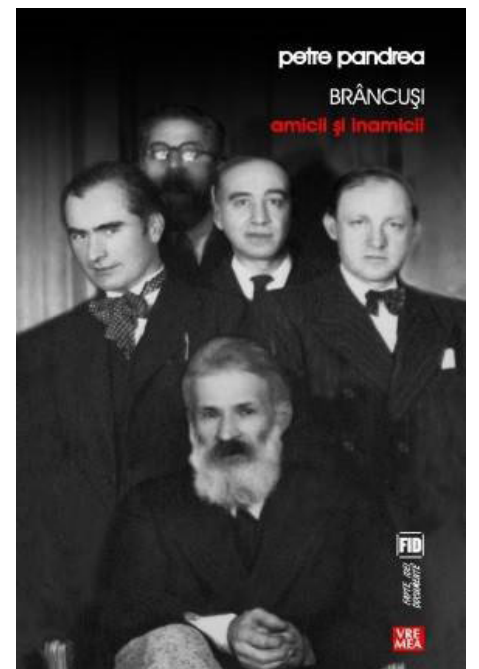
Pandrea îi face lui pe Brâncuși un portret de om cumpătat, cu poftă și gusturi oltenești până la bătrânețe, fără excese, un „*prince-paysan*” care a făcut furori în întâlnirile sale memorabile cu artiștii epocii. La el veneau să zăbovească la o masă princiară James Joyce sau Ezra Pound, iar Modigliani i-a făcut portretul, deși nu reușea să-i surprindă esența: „*Nu pot să te fixez și să te definesc. Ești viclean ca o vulpe. Dar nu te pot picta ca pe o vulpe, fiindcă ai inimă bună de țaran*.” Dădea ospete rafinate, luculliene, din care nu lipseau șampania și... mămăliga strămoșească, făcută cu făcălețul. Vorba lui Pandrea, în altă carte, „*Soarele melancoliei*” (Ed. Vreamea, 2005): „*De la strachină, olteanul trece ușor la porțelanuri de Sèvres și Meissen*”. Cu toate că mânca bine, Brâncuși nu era un epicureu. Practica asceza: „*Drumul spre iluminarea lăuntrică presupune jertfe severe*.” Deși s-a despărțit de Rodin, i-a ascultat sfatul: „*nu lucra prea repede și nu expune des*”. Potrivit lui Pandrea, Brâncuși considera arta lui Michelangelo genială, dar factice. „*Nu poți sta cu Moise al lui în casă*”, obișnuia să spună, adăugând că arta nu trebuie să anihileze, ci să ne facă să recunoaștem miracolul vieții. Studia filozofie, citea Lao-tse, Buddha, Milarepa și se inspira din arta neagră a Africii, într-un elan vitalist care arată că l-a frecventat pe Nietzsche, după ce trecuse cu pas ușor prin Epictet și Marc-Aureliu. Obișnuia să afirme: „*Cine nu iese din Eu nu atinge absolutul și nu descifrează viața*”. Peter Neagoe, prieten vechi și unul dintre apropiații săi exegeți, vedea în sculptura lui Brâncuși „*o potență erotică*”, mereu capabilă să vorbească până și din moarte (aluzie la „Sărutul” său din cimitirul Montparnasse). Brâncuși însuși observa că, după notele făcute de Pandrea, „*capacitatea de îndrăgostire*

și de dăruire permanentă n-o au decât spiritele superioare, dublate de naturi puternice, glandulare și vitale. Prin dragoste angelică și carnală te vindeci de toxine și de majoritatea bolilor sufletești. Soarele este marele tămăduitor. Soarele iubirii îl întrece”.

Numai un oltean școlit în Europa, ca Petre Pandrea, putea să înțeleagă rafinamentul și statura artistului care a schimbat sculptura mondială în secolul trecut. Ca unul care a studiat dreptul, iar în particular și artele plastice, la Berlin, Paris, München, Roma, Pandrea a fost un afin al lui Brâncuși. Consecvent iubirii față de idolul său, Pandrea reia în „*Amicii și inamicii*” o parte dintre amintirile sale cu Brâncuși. În acest op, al treilea al cărții, accentul este pus pe statura culturală a artistului, ca și pe felul în care a fost receptat în mediile românești și pariziene. Cu o devoțiune neîntrecută poate decât de acribia și intensitatea cu care dezvăluie imaginea unei epoci în care sculptorul își desăvârșea opera, *Petre Pandrea consideră că Brâncuși, departe de a fi un autodidact, a fost un asiduu cititor de carte bună. El respinge astfel supoziția avansată de unii exegeți care-l considerau doar un imaginar cioban primitiv cu acces la creație. Pandrea crede că Brâncuși a avut vreme și timp să citească încă din perioada cât a stat în țară, la Craiova și București, în pofida muncilor de jos practicate (tejghetar, băiat de prăvălie). Nu a fost un Spiridon, personajul lui Caragiale, remarcă frust Pandrea. Pentru debaterul de formație juridică, Brâncuși a fost nu doar sculptor, ci și pictor, filosof, moralist, pedagog, arhitect peisagist, aderent la Paris al grupului artistic care-i conținea, între alții, pe Apollinaire, Braque, Picasso, Matisse, Satie. Citise cărțile cu dedicație primite de la Joyce și Proust, era instruit în Milarepa, Nietzsche, prin Constantin Rădulescu-Motru (preocupat de motivul eternei reînțoarceri), discuta cu Pandrea despre muzica lui Wagner (o considera un biftec în delir!), despre arta lui Michelangelo (demoniac în delir, cu complexe nerezolvate), însă fondul său era îmbibat de acea înțelepciune a zonei, crescut în mitul moșneniei oltene, cu irizările de artă grea, autentică, senină, profundă.*

Pentru Pandrea, Neica Costache, cum îi plăcea să i se adreseze, este situabil între Eminescu și Creangă, pe același plan cu ei, alături de Enescu, cel care a trimis „*Oedipe Rex*” în universalitate. Definiția lui Pandrea e memorabilă: „*Brâncuși este eminescian român și stoic oltean*.” Altădată, Pandrea i s-a adresat: „*neică Costache, ai ajuns pontif al artei moderniste la Paris și pe glob*.” Cu umor, Brâncuși i-a replicat: „*Fugi, bă, nepoate! Am deschis o biată filială a Tismanei în 11, Impasse Ronsin*.” Sculptorul român persifla știința, dar și cultura occidentală aflată în plin avangardism și

experimentalism, cerând și practicând „*doctrina naturalității energetice mic-valahe*”, cu rezultate uluitoare în arta secolului XX, oferind lumii altceva decât pitorescul unui ținut de margine al Europei. „*Eu sculpez zboruri, nu păsări*”, obișnuia să spună. Zburăm și în

prezent cu arta lui deasupra noastră, în „*lumina sculptată în bronz*” după spusa memorabilă a lui V.G. Paleolog.

Poate că avea dreptate N. Porsenna, în „*Regenerarea neamului românesc*” (1937) să atribuie „*rasei*” oltenești cele mai mizerabile defecte, dar tot așa de bine se putea extazia de marile calități pe care anumiți creatori născuți aici le pot demonstra când au posibilitatea să o facă. Să ne reamintim un pic ce credea reputatul jurist și scriitor despre... noi: „*aceia care manifestă însă cele mai originale cusururi, unele aidoma cu ale gasconilor, sunt oltenii. Aceste fenomene ale rasei noastre sunt mincinoși fără pereche, guralivi, lăudăroși, înfumurați până la demență; incorecți, bănuitori și răzbunători ca fiarele, ei apar ca interesante exemplare ale naturii primitive; toți sunt nevropați, derviși urlători, insuportabili în intimitate, foarte periculoși în raporturile de afaceri, un dezastru în viața publică. Ei lasă impresia fenomenului ciudat al unei rase întregi de oameni nebuni. Prin îngrozitoarele lor defecte nimicesc toată opera clădită de marile calități și de entuziasmul lor. Însă, pe de altă parte, calitățile rasei oltenești sunt atât de viguroase, încât exemplarele care nu posedă cusururile pomenite sunt elemente cu adevărat excepționale*”. Insuportabil, nu-i așa? Și, poate, cumva „*clinic*”, căci de aceste defecte respingătoare ne izbim și astăzi printre semenii noștri din mândra regiune din care a pornit cândva, spre Paris, Constantin Brâncuși.

SLOVE ÎNTRU NEUITAREA POETULUI

VIRGIL CARIANOPOL

luați seama de faptul că e negru în cerul gurii, dar are suflet de oltean.

Cunoștința fiind făcută, nu ne-a fost greu să ne purtăm pașii spre locanta "Grădinița" de pe Bulevardul Magheru, unde, la un pahar de vorbă ne-am căutat subiecte comune de discuție și ne-am statornicit motive de apropiere sufletească.

Nu aș putea, acum, să reiau o idee anume sau o frântură de gând din discuția noastră de o seară, dar păstrez sentimentul acela, inefabil și atât de tonic, al întâlnirii cu un om frumos la suflet și curat la vorbă, un om de o cuceritoare bunătate. Mai târziu aveam să aflăm de la alții, pentru că domnului Carianopol nu îi plăcea să facă mare caz de anii săi de temniță-, cum că poetul făcea parte dintre aceia care trecuseră, cu grele suferinți fizice dar, mai ales, sufletești, prin "purgatoriile" index-ului politico-ideologic al vremii. Avea să îmi vorbească, pe larg și cu deosebită căldură despre poet și despre pătimirile sale, un alt om de excepție pe care mi-a fost dat să îl întâlnesc în anii mei de ucenicie: marele gazetar N. Carandino.

Cu timpul aveam să îi cunosc, mai îndeaproape poezia lui Virgil Carianopol și să mă bucur de priveliștea ei sufletească atât de greu de pătruns și de redat în cuvinte-precum este Poezia adevărată. Și ar mai fi ceva de spus, ceva dureros dar adevărat: cu cât trecea vremea cu atât mai rare erau ocaziile unei întâlniri directe, față în față cu domnul Virgil Carianopol.

La urmă, un ferpar discret, așa după cum i-a fost și viața, mi-a vestit și ne-a vestit că despre omul Virgil Carianopol va trebui să vorbim la timpul trecut.

Sau, așa cum ne-a învățat un mare sacerdot al versului românesc, să spunem că poetul Virgil Carianopol s-a retras în umbră, luând veșminte de pământ. Ne-a rămas, însă, poezia lui cu lecția ei turburătoare de viață și de curățenie a gândului simțitor:

"Sunt bucurii care-ntristează

Sunt întristări ce fericesc,

Sunt zile fără de lumină

Și nopți adânci ce strălucesc."

Sau:

"Dormi, scumpa mea, și nu te teme,

Nu-i nimeni, nimeni n-a venit

Parfumul doar din crizanteme

Te-a mângâiat și te-a trezit."

Ori:

"Mi-a bătut în poartă Fericirea

Și intrînd în curte m-a strigat.

Eram dus alături cu iubirea;

A-nchis poarta iute și-a plecat."

Acum, la aproape cinci lustri de la plecarea dintre noi a poetului Virgil Carianopol, rosturile poeziei și ale României s-au schimbat mult. Ne-am schimbat noi înșine. Și, cu siguranță, ne vom schimba, încă... Rămâne, încă, de datoria istoriei și a criticii literare să îl așeze pe poetul Virgil Carianopol în scara valorilor culturii naționale, să îi afle temeiurile de a ne rămâne contemporan în cuget și în simțiri. Un lucru este și rămâne, însă, deasupra oricărei îndoieli, versul lui ne mișcă și ne cheamă, înfrățit cu glasul menestelului inegalabil, Tudor Gheorghe: „Dunăre dacă n-aveam / Jiul, Dunăre-l făceam!”

Știu, dintr-un lung contact cu mondenele exerciții de autoflatăre-**"Nu slăvindu-te pe tine, lustruindu-se pe el"** - că, în special într-un asemenea moment evocator, este de bon ton să te recomanzi: «am fost prietenul lui X sau al lui Y» Cu riscul de a dezamăgi, nu am cum să fac asta !

În schimb, pot spune cu mâna pe inimă și pot recunoaște în această generoasă revistă a românilor din Andalucia un adevăr esențial, pe deplin asumat : **« DA ! că am fost, sunt și voi rămâne un prieten nedezmințit al poeziei lui Virgil Carianopol ! »** Și fac asta cu atât mai mult niște așa ziși monitori întru ale europenizării- parcă mai porniți, mai intoleranți și mai intratabili decât chiar partizanii a marșului „Stalin și poporul rus / Libertate ne-au adus”- ne tot îmboldesc să îi uităm mesajul unor patrioți și creatori de sinceritatea și de pathosul lui Virgil Carianopol și să ne pierdem iremediabil, indentitatea națională într-o Europă cu mai multe și mai puține viteze. Prorocind cum că aceasta va rămâne viziunea unică asupra evoluției a Europei Unite și că ea va înlocui acel proiectul mult mai realist și mai corect al Europei Națiunilor la care am aspirat noi, promotorii României Unite. Motiv în plus să apreciez, să respect și să promovez faptul că, de ani buni de zile, Biblioteca Municipală din Caracal poartă numele lui Virgil Carianopol, și nu numai că îi poartă numele, dar și promovează, în primul rând în rândul generațiilor tinere, lecția sa de respect și de slujire a Patriei și a Neamului într-un dialog des, deschis și substanțial cu universul cultural clasic și contemporan.

De aceea, ori de cât ori dau peste aceasta propagandă veninoasă, deschid pagina de carte a românățeanului meu de suflet, Virgil Carianopol și citesc cu voce apăsată crezul său : „**Muică suntem neam de Jieni / De panduri și de olteni!**”. Desigur, pentru cine are buna cuviință să îi asculte și, mai ales., puterea să îl înțeleagă !

Șerban CIONOFF

ROTUSIL

ROTULACIÓN - IMAGEN CORPORATIVA

GRUPO SIL · MEDIASIL · DANCE FM MADRID

WWW.ROTUSIL.COM

síguenos en

SCURTĂ ISTORIE A ROMÂNILOR PE ÎNȚELESUL TUTUROR

APARIȚIA ROMÂNILOR ÎN SPAȚIUL CARPATO-PONTO-BALCANIC

Col.(r) Dr. Mircea Dogaru

Poporul "nemuritorilor"

Geți, daci, tyrageți, daci mari, apulli, odrisi, bessi, triballi, moesi, carpi, etc.! "Obiceiuri au cam aceleași toți", preciza "părintele istoriei" Herodot, pentru că toți vorbeau, potrivit anticilor "aceeași limbă", numele lor regionale, asemenea numelor noastre regionale (munteni, moldoveni, bănățeni, ardeleni, dobrogeni, olteni, maramureșeni, bucovineni, megleniți, macedoneni, sau pe întinderi mai mici, hațegani, bihoreni, făgărășeni, lăpușneni, bârsani, gramosteni, fărșeroți) desemnându-i ca părți ale unuia și aceluiași popor nord, și sud-dunărean, trac, considerat în antichitate a fi seminiția "cea mai numeroasă" după aceea a inzilor.

O seminiție, un popor de oameni viteji care, sub o conducere unitară ar fi putut fi "de neînfrânt și cu mult mai puternici decât toate seminițiile pământului"! Un popor care și-a apărat neconținut vatra în fața valurilor invadatoare scitice, celtice, bastarne și a marilor oștiri cuceritoare ale timpului, persană și macedoneană! Iar dacă numelui său, în istorie i s-a suprapus, treptat, numele celor de "aceeași

limbă" (Strabon) pe care "unii îi numesc daci, alții geți" (Appian), localizându-l în întreaga Tracie "dincolo de Haemus (Balcani) de-a lungul Istrului" (Dio Cassius) și "dincolo de Istru spre pont și spre răsărit" iar "în partea opusă spre Germania și izvoarele Istrului" (Appian) aceasta s-a întâmplat pentru că "poporul nemuritorilor" tracii nord-dunăreni care se socoteau "cei mai viteji și cei mai dreپți dintre traci" (Herodot), fiind "superiori aproape tuturor popoarelor și aproape egali cu grecii" (Cassius Dio, Iordanes), aveau să conducă, după anul 146 î.e.n. al definitivei căderi a Macedoniei, rezistența întregii seminiții în fața expansiunii, prin fier și foc a puterii romane la nord de noua provincie.

Ei l-au dat istoriei pe marele "bărbat get" Burebista (82-44 î.e.n.) "spaima romanilor" (Strabon), cel care, unificând întreg teritoriul locuit de ai săi s-a impus contemporanilor drept "cel dintâi și cel mai puternic dintre toți regii care au domnit (vreodată) peste Tracia, stăpânind tot ținutul de dincoace și de dincolo de fluviu" (Decretul dionysopolian în cinstea lui Acornion). Și în mijlocul lor s-a născut cel care, ridicând cu 19 secole în urmă, steagul libertății, "a pus în cumpănă însăși stăpânirea romană" (Tacitus) pe pământurile cotropite ale patriei sale, de la sud de Dunăre, dacul Decebal (c.86 - 106 e.n.), dușmanul "de temut" al Romei, regele care a transformat restul Traciei libere, norddunărene, într-un puternic și ultim bastion al rezistenței, susținând timp de douăzeci de ani "cel mai mare război de atunci pentru români" (Cassius Dio).

Cu mari pierderi, legiunile Romei au reușit să înfrângă rezistența dacilor - apărătorii sacrei Sarmizegetusa, capitala spiritualității întregii lumi trace - eroismul adversarilor lor, tranșând definitiv, pentru oamenii politici și istoricii Imperiului roman, problema numelui sub care aveau să îi prezinte posterității pe aceia care, între culmile Haemusului și cetatea de piatră a Carpaților, își apăsaseră palmă cu palmă vatra strămoșească, cu iscusință, vitejie și fără teamă de moarte, vreme de două veacuri și jumătate.

"Sub stăpânirea romanilor" (instituită parțial și treptat între 229 î.e.n și 106 e.n.) nota primul mare istoric al acestui pământ, Dimitrie Cantemir - "s-a statornicit numirea de daci"! Era o dreaptă cinstire din partea cuceritorilor care, adoptând ei înșiși numele locurilor și apelor, ale unor ocupații și produse, adoptând obiceiurile și legendele poporului țaranilor-soldați de pe Columnă, aveau să sfârșească prin a fi, la rândul lor, definitiv cucerți de cei învinși, aducându-și, prin sânge și prin spiritualitate, propria contribuție la dezvoltarea în forme noi a civilizației pământului.

Pentru că, atât la nord cât și la sud de Istru, sub administrația Imperiului, dincolo de zidurile castrelor și orașelor "romane", viguros renăscută din înfrângere, a continuat să se întindă, autostăpânitoare, lumea tracă, o lume a satului, a obștilor de agricultori, meșteri specializați și păstori, în care coloniștii, veniți în urma legiunilor din întreg bazinul Mediteranei, s-au putut încadra treptat și nu fără rezistență. Solidaritatea s-a încheat îndeosebi în rândul celor care constituiau masa

retragerii administrației imperiale din "Daciile" romane norddunărene 275, cât și secolelor imediat următoare.

"Într-un glas se roagă țaranii romani" - nota cu uimire Salvianus - "să-i lase a trăi ca barbarii". Încercând o explicație, Paulus Orosius și Priscus din Panion descopereau că "se află romani care vor să trăiască mai bine săraci dar liberi între barbari decât să susțină între romani greutatea dărilor", pentru că "cei ce rămân" erau sigur că își pot duce "traul în liniște, fiecare bucurându-se de tot ce are, nesupărat și neasuprit". La data aceea însă, calitatea de "roman" începuse să dobândească, pe întinsele teritorii ale fostei stăpâniri burebistane, o nouă semnificație, pe măsura replierii treptate a frontierelor Imperiului spre sud.

"Romanus sum!"

În anul 212, o măsură nivelatoare făcuse să dispară, sub aspect juridic și politic, discrepanțele dintre locuitorii-urmași ai autohtonilor și cei ai coloniștilor latinofoni, veniți "ex toto orbe Romano"- inclusiv Daciile norddunărene beneficiind de Constituția antoniniană care a acordat statutul de cetățean tuturor născuților liberi din cuprinsul Imperiului Roman. Traco-dacii autohtoni deveneau și ei "romani", în sens juridic - cetățeni ai Republicii Romane, legitimi purtători ai civilizației care, comună popoarelor romanizate din bazinul Mediteranei, constituia modelul pe care se străduiau să-l imite populațiile "barbare" rămase, în Europa, dincolo de limesurile romane.

A fi recunoscut "roman" (în sens juridic, politic și cultural, nu etnic, întrucât "romani" erau și galii și iberii și sirienii și nord-africanii romanizați, alături de italici), însemna a fi recunoscut drept om superior, civilizată și liber, cetățean cu dreptul de a decide în problemele Statului, de a poseda bunuri legitime între fruntariile sale și de a purta armă, pentru apărarea patriei comune.

Iată de ce, în fața hordelor invadatoare, tracii romanizați fie nord, fie sud-dunăreni, cu același drept ca și ceilalți cetățeni ai Imperiului, veniți, atât la sud de Dunăre, cât și în teritoriile nord-dunărene "din toată lumea romană", aveau să-și susțină cu mândrie calitatea juridică de Romanus.

***

SNFL - partener social al publicației "Români în Andalucia"

Sindicatul Național "Forța Legii" - Sindicatul de partea Ta!

producătorilor direcți și care s-au ridicat nu o dată împreună, nu numai împotriva "barbarilor" dar și a dușmanului intern comun - fiscul imperial. Elocvente rămân, pentru atitudinea agricultorilor, meșteșugarilor, sclavilor veniți sau aduși în Moesia și Daciile romane și integrați în lumea tracă a satului, relațiile autorilor latini, reflectând o realitate proprie atât momentului

Lectoratul de limba română de la Universitatea Complutense din Madrid poartă numele profesorului **Alexandru Busuioceanu**

Din 4 februarie 2022, la inițiativa ambasadoarei României în Regatul Spaniei, Gabriela Dancău, Lectoratul de limba română de la Universitatea Complutense din Madrid poartă numele profesorului Alexandru Busuioceanu, marele om de cultură care a înființat prima Catedră de Limbă și Literatură

la personalului didactic al Catedrei de Limbi Romane a Facultății de Filologie și a studenților care frecventează cursurile de limbă și civilizație românească.

Poet, critic de artă, critic literar, diplomat, eseist, istoric, profesor și traducător, Alexandru Busuioceanu

Română la prestigioasa universitate madrilenă.

Placa onorifică în memoria distinsului om de cultură român a fost dezvelită de ambasadorul României împreună cu decanul Facultății de Filologie din cadrul Universității Complutense, Eugenio Luján. Evenimentul a avut loc în prezența prodecanului Universității Complutense, José Manuel Lucía, a lectorului de limbă română Felix Nicolau,

reușește, la sfârșitul anului 1942, să obțină introducerea limbii române ca limbă obligatorie de studiu pentru studenții spanioli la Complutense, una dintre cele mai prestigioase universități din lume, care îmbină în mod strălucit tradiția cu excelența academică. De asemenea obține introducerea studierii limbii și literaturii române în alte 6 universități spaniole. Din poziția de atașat cultural al României în Spania, a dus o activitate susținută de cercetare și promovare culturală a valorilor românești în Spania. Este fondatorul Institutului Cultural Român din Madrid și a publicat traduceri în limba spaniolă din mari scriitori români.

Lectoratul de limba română „Alexandru Busuioceanu” se adaugă seriei de instituții care contribuie la consolidarea legăturilor academice și culturale dintre România și Regatul Spaniei, amprenta și memoria marelui om de cultură Alexandru Busuioceanu aducând prestigiu acestui punct de conexiune la reperatele identitare românești de care vor beneficia studenții spanioli și români deopotrivă.

Ambasada României în Spania / Embajada de Rumanía en España

Teatru: MIGRAAANTES, de Matei Vișniec

Migrantes de Matei Visniec

și au un singur lucru în minte: dorința lor de a ajunge în Europa...” - Matei Vișniec

Matei Vișniec, autor și jurnalist născut în Rădăuți (1956), a crescut în România comunistă a lui Nicolae Ceaușescu, sub un regim brutal și represiv. Interzis în România, Vișniec a plecat la Paris în 1987, unde a solicitat azil politic. La căderea comunismului, Matei Vișniec a devenit dramaturgul român în viață cel mai reprezentat în țara sa natală.

Despre piesă, Matei Vișniec spune: «Cum eu recurg deseori la literatură pentru a denunța noile forme (globalizate) de spălare pe creier, va semnalez piesa mea „Migraaaanți, sau Prea suntem mulți pe nenorocita asta de barcă”. În această piesă apărută la Editura Humanitas analizez câteva „sintagme” ale limbii de lemn utilizată de orbii din ziua de azi (oameni politici și responsabili mediatici). În unele scene m-am inspirat chiar din analizele unor filozofi francezi care mai au curajul să pună degetul pe rană. Un exemplu este Michel Onfray. El denunță într-un articol faptul că, treptat, presa a început să evite anumite cuvinte precum „imigrant”, „clandestin”, „străin”, preferând conceptul mult mai comod de „migrant”. De ce? Tocmai de teamă să nu „stigmatizeze”... Pentru că un imigrant este cineva care vine de undeva, din altă țară, traversează o frontieră – sau mai multe -, intră de fapt în casa cuiva și implicit ar trebui să respecte câteva din regulile casei (de exemplu separarea puterilor în stat, egalitatea dintre femei și bărbați sau cultura insolentei critice). Un „migrant” însă nu mai trebuie să respecte nimic. Nu suntem oare toți „migranți” pe planetă? Deci casa noastră este peste tot și ne comportăm cum vrem, unde vrem. De fapt aceasta este și mondializarea, toleranța maximă pentru cei care vor să distrugă valorile Luminilor.»

Teatro del Institut français, Calle Marqués de la Ensenada, 12, 28004 Madrid, ICR Madrid

Institutul Cultural Român de la Madrid prezintă, sub auspiciile Ambasadei României în Regatul Spaniei și împreună cu Institutul Francez, opera teatrală „Migraaaantes” de Matei Vișniec, tradusă în spaniolă de Evelio Miñano Martínez și pusă în scenă de Barlovento Teatro. Evenimentul face parte din programarea culturală a Institutului Francez pentru Luna Francofoniei.

Joi, 10 martie 2022, de la ora 20:00, la Institutul Francez din Madrid, în prezența autorului și a traducătorului, care vor dialoga cu publicul la finalul reprezentației.

Opera este o comedie neagră, de aproximativ 100 de minute, despre marea tragedie a emigranților zilelor noastre (70,8 milioane de persoane care au lăsat propriile țări fugind de război, violențe și grave violări ale drepturilor fundamentale), încercând să supraviețuiască și să ajungă în Europa.

„Ei vin din toate timpurile, de unde viața încetează să mai fie compatibilă cu ideea de viitor. Câte milioane sunt acolo? Nu știm. Se numesc migranți

ICR Madrid

Pentru a marca 87 de ani de la nașterea inegalabilului poet basarabean Grigore Vieru (născut pe 14 februarie), Consulatul General al Republicii Moldova în Barcelona a organizat, pe 12 februarie, evenimentul Medalion literar **“Grigore Vieru - om, poet, cetățean”**.

În cadrul acestei manifestări culturale, au răsunat melodii pe versurile scriitorului, iar cei prezenți la eveniment, copii și adulți, au susținut recitaluri de poezie, discursuri și mesaje despre poet și creația lui. S-a organizat o expoziție de carte pentru publicul de toate vârstele.

Consulul General al Republicii Moldova, Anatol Stratulat, a deschis evenimentul cu o trecere în revistă a momentelor semnificative din creația poetului omagiat. Invitată de onoare, Ani Dumitru de la revista RoBarna din Barcelona, a salutat frumoasa inițiativă a Consulatului de a organiza și a promova cultura celor două țări, dar a menționat și importanța, utilitatea consulatului în teritoriul catalan pentru cetățenii moldoveni stabiliți în Spania.

Laura Cătălina Dragomir a venit în fața publicului cu un discurs profund-patriotic, făcând o frumoasă paralelă între creațiile marelui Alexei Mateevici și inegalabilului Grigore Vieru. Laura Dragomir, cu poemul **“Ridică-te”**, de Grigore Vieru, a reușit să cucerească inimile celor prezenți în sală printr-o declamare absolut impresionantă.

Îndrăgostit de muzică, poetul a oferit multe versuri compozitorilor și cântăreților talentați, împreună au lăsat lucrări valoroase, unele adevărate imnuri naționale, cântate pe marile scene publice. Angela Mocanu, Cătălina Jereghi, Mihai Jereghi au interpretat o suită de melodii pe versurile poetului.

Ana Bejan, Doina Doban, Andrei Mocanu, Adrian Cuciuc, Maria Liciu, Denis Jalbu au prezentat un recital inedit din creația poetului.

Igor Cereteu a încheiat evenimentul cu un discurs de mulțumire pentru participanți și a adus în dar Consulatului icoana marelui domnitor al Moldovei Ștefan cel Mare,

Material de Marina Dirul și Laura Catalina Dragomir

Medalion literar **“Grigore Vieru - om, poet, cetățean”** la Consulatul General al Republicii Moldova din Barcelona

Grigore Vieru a fost mai mult decât un poet, a fost însuși sufletul Basarabiei. El a știut cel mai bine să așeze alături cuvintele Grai, Mamă, Patrie, iubire și de aceea merită cununa recunoștinței noastre. A înveșnicit frumosul, a semănat slovă înțeleaptă, a fost cel care nu poate fi înlocuit, dar poate fi înțeles și apreciat. Existența sa e nesfârșită prin marea sa creație, deoarece, în căutarea Absolutului, a tins să ne transmită că noi înșine suntem parte din sublim.

***

„Poezia de pe ambele maluri ale Prutului curge din Eminescu. Nu avem nevoie de dicționar ca să ne înțelegem, ca să ne încălzim la aceleași versuri. Granițele se scrijelesc cu patul armelor în carnea istoriei. Granițele nu cicatrizează. Dar limba ce crește în două popoare, nu le ia în seamă. Respiră identic pe cele două maluri.

Când eram copil, la școală, am învățat, ca toți ceilalți, că Limba noastră-i o comoară/În adâncuri îngropată

Toți elevii români și moldoveni o știu. Poetul Alexei Mateevici ne-a lăsat clar cum stă treaba cu limba noastră. Nu exista scuză posibilă pentru un uz care să nu fie la înălțimea informației.

Poeții sunt dintre cei care cel mai bine au înțeles ideea. Știu că trebuie să mănuiesti limba cu grijă de arheolog, să dezgropi cuvinte, ștergându-le de colb, așa cum se face cu ulcelele din neolitic. Știu că fiecare cuvânt se pune într-o ordine specială, intuitivă de cei cu pregătirea necesară ca să-i simtă pulsațiile, astfel încât, rezultatul să fie pe măsură, Un șirag de piatră rară/Pe moșie revărsată.

Părintele Alexei Mateevici era preot militar. A scris „Limba noastră” la Mărășești, pe front, înainte să se îmbolnăvească de tifos. Preotul Nicolae Chiscop din Tecuci zice că „Era frumos și blând ca sfinții de la Agapia”. A murit la 29 de ani.

Grigore Vieru este din aceeași specie de îndrăgostiți de limbă. A îngrijit fiecare cuvânt românesc prin scris, chiar când nu îi era permis să o facă.

Zicea: „A scrie în română este ca și cum Dumnezeu te-ar închide în ochiul său, de unde vezi întreg Universul, chiar dacă Dumnezeu îl ține închis, de teamă să nu te scape jos...”.

Așa se ține o limbă, de la un poet la altul. Limba romana datorează mult poezilor moldoveni care au primenit-o din tranșee reale sau metaforice, nu mai puțin periculoase.

Când a trecut prima dată Prutul, Grigore Vieru și-a ascuns ochii de grănicer, să nu-i vadă lacrimile stărnite de primii săi pași pe pământ românesc. Simțea că poezii români, de la Nichita, la Marin Sorescu, îi erau toți frați. Împreună aveau custodia limbii, aveau datoria asumată de a o îngriji din dragoste infinită și prin talentul propriu. Grigore Vieru și-a asumat “singurel” eterna sarcină de a munci limba. A făcut-o toată viața. Acum e rândul nostru să ducem oamenilor vorbele sale, poeziile în care limba se regăsește în stadiul ei cel mai frumos, mai înflorit, mai roditor.

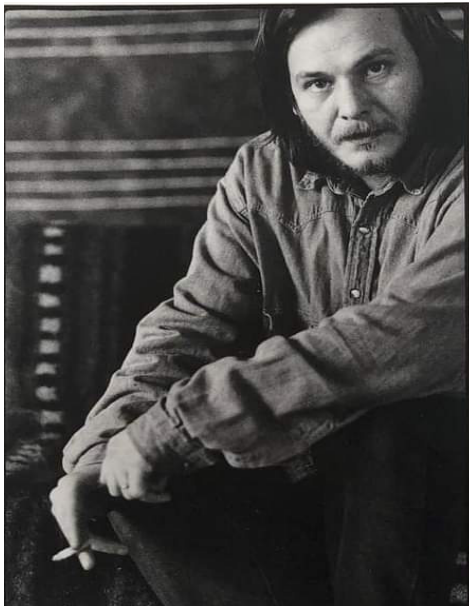
Eu învăț românește de la poezii români și moldoveni. Sunt una. Sunt părinții limbii mele. Încerc să pun aceeași grijă și aceeași dragoste în tot ce scriu. Mateevici, Vieru, sunt doi din tații limbii poeziilor mele, căci limba română are mulți tați și multe mame mărginind Prutul. Părinți.

Trebuie să-i cunoaștem, să-i simțim, și să le zicem cum se cade “săru-mâna!”. Să-i cinștim. Din aceeași dragoste pentru limba noastră... română.” -

Laura Cătălina Dragomir

Christian Paraschiv (născut în 1953 la București) este un artist contemporan care trăiește și lucrează la Paris din 1986. Din 2000 are atelier UAP și la București. A absolvit facultatea de arte plastice cu Diploma de Beaux-arts «N. Grigoresco» București - promoția 1978. A creat lucrări radicale și inovatoare utilizând propriul corp și ADN în instalații, pictură, sculptură, proiecte multimedia și cărți de artă. Stilul său artistic a fost condamnat de dictatura comunistă, artistul este considerat dizident iar lucrările din seria Masculin/ Feminin sunt interzise, ca urmare artistul părăsește România în 1986 și se instalează la Paris. Neputând să mai expună timp de câțiva ani în România, Christian Paraschiv se stabilește ca azilant politic la Paris, unde devine un artist activ, mai ales în afirmarea direcției post moderne cât și unul din inițiatorii

curentului BIOART. Artist multimedia, pictor, sculptor, lucrând deopotrivă cu mijloace foto, video, realizând instalații, concepând proiecte multimedia. Producător și editor de CD-rom și cărți de artă. Fondator și organizator al mai multor cursuri de formare artistică, infografie și multimedia.

Premii și distincții:

2002 / Médaille d'argent du Mérite et du Dévouement français / France;
2022 / Ordinul „Meritul Cultural” în grad de Mare Comandor, Categoria Artele Plastice / România.

Lucrări în colecții publice, muzee și fundații:

Fonds de dotation Enseigne des Oudin, Paris, Franța, Muzeul de Artă Contemporană, București, România, MARE – Muzeul de Artă Recentă București, România, Fundația Anastasia Bucharest, România, Muzeul Național de Artă Cluj-Napoca, România, Muzeul Național de Artă Iași, România, Muzeul de Artă Bacău, România, Muzeul Național de Artă Craiova, România, Muzeul de Artă Botoșani, România, Universitatea Marc Bloc, Strasbourg, Franța, Collection Atelier Baustelle, Bagnolet, Franța, Fondation Volpe Stessens, Buenos Aires, Argentina, Media Art Festival, Friesland, Olanda, Vidéo Basil, Sao Paulo, Brasília, M.N.A.M. Centre Georges Pompidou, Paris, Franța, Collection libraire Chercheur d'Art, Rennes, Franța, Collection libraire Wilmot, Charleroi, Belgia, Bibliotheca d'Arts Graphiques Ville de Paris, Franța, Médiathèque d'Issy – les – Moulinaux, France, Ciber@rt, Valencia, Espagne, Ars Electronica, Linz, Austria, Brighton University, Brighton, Anglia, CAC Basse Normandie, Caen, Franța, Fonds National d'Art Contemporain, Paris, Franța, Vidéo Forme, Clermont-Ferrand, Franța, Museum Nicéphore Niepce, Chalon-sur-Saône, Franța / Fondul de Artă Contemporană Paris, Franța

Expoziții personale / selecție:

Tumuli, Atelier 35, Orizont Gallery, București România (1979)
Strunga, Simeza Gallery, București, România (1982)
Strunga, Helios Gallery, Timișoara, România (1983)
Black is the color of language, Galerie A l'Enseigne des Oudin, Paris, Franța (1986-2011)
Bio Art Skin/Body, Galerie A l'Enseigne des Oudin, Paris, Franța (1990-2013)
Rétrospective exhibition 1977-2007, National Museum of Contemporary Art, București, România (2007)
Rétrospective exhibition 1977-2007, National Museum of Art, Iași, România (2008)
Nomos, National Brukenthal Museum, Sibiu, România (2011)
Skin/Body, Romanian Cultural Institute, London, UK (2012)
Sorry!, Victoria Art Center, București, România (2014)
Diary 1966-2014, RIVAA Gallery, New York, USA (2014)
Convulsion Ltd. Christian Paraschiv, Eastwards Prospectus, București, România (2016)
Nomos, Fonds de dotation Enseigne des Oudin, Paris, France (2017-18)
Nomos, Romana Gallery, București, România (2018)
Gisants » David Guignard Gallery, Paris, France (2018)
Village and orthodoxy - Museum Palatele Mogoșoia, Mogoșoia, România (2018)
“In my heart” Romana Gallery, București, Romania (2019)
Eikon, Elite Art Gallery, București, România (2019)
Nomos III, Fonds de dotation Enseigne des Oudin, Paris, France (2020)
Village and orthodoxy II, Romana Gallery, București, România (2022)
Village and orthodoxy (retrospectivă) III Muzeul Național al Literaturii Române / București, România (2022).

În 11 ianuarie 2022 i-a fost acordat, cu prilejul Zilei Culturii Naționale, de către Președintele României, Klaus-Werner Iohannis, Ordinul Meritul Cultural în grad de Cavaler în “semn de apreciere pentru contribuția importantă avută la dezvoltarea culturală a țării noastre, pentru dăruirea pusă în procesul de educare prin artă, dovedind excelență la nivel național și internațional”.

ARTISTUL, Interviu cu Christian Paraschiv

amoral !

Se cheamă admirație nutritivă, o avariție aritmică a cui (prin influența discreției) devine simultan unor personaje în a căror posibilitate ca interlocutori nu a crezut niciodată.

Vă las să vă eliberați de identitate și de curriculum.

Care e biografia pe care o admiteți?

“Biografia este o responsabilitate «morală»; cu cât îmbătrânesc, singurul argument care rezistă la drum lung: este necesară «faptă bună» !”

Ceea ce desenați vă permite să învățați lumea la stânga și la dreapta. Cât vă utilizați postura de militant?

“Lumea nu poate înțelege ceea ce cere Desenul! Rezultatul este prezentat în «lucrare»; atunci cei care sunt curioși privesc, analizează sau, cu nonșalanță, acceptă ceea ce nu înțeleg ca înțeles! Artistul este un reprezentant cultural al locului unde s-a născut și a fost educat! Arta europeană trebuie să continue spiritul creștin, spirit pe care îl avem în noi de o manieră genetică! Vorbiți de o postură militantă pe care o regăsiți în multe lucrări semnate Paraschiv.

Multe lucrări din anii 80 au acest aer «numit dar nespus în cuvânt». Ciclurile Foișor/ Relicva/ Strunga au apărut din nevoia unei precizii bizantine, fapt refuzat și interzis de regimul comunist! O cruce pe o turlă de biserică nu trebuia să apară în fotografii sau filme sau opere de artă. Moș Crăciun devenise Moș Gerilă etc...

Am plecat din țară pentru că lucram la ciclul Feminin/Masculin, pe care nu mai puteam să-l mai expun; de trei ani era interzis, fiind vorba de corpul uman. Nu era pornografie. Nudul este o temă clasică în istoria picturii. N-am putut să înțeleg. Deci a trebuit să plec, ca să pot continua să expun. Pentru că nu se putea să lucrez în atelier fără să expun.”

Cât v-a interesat să fiți comod și cât eroic în ceea ce e trecutul dumneavoastră?

“În epoca comunistă nu ne puteam permite să fim comozi! Comoditatea era apanajul securității, a vânzătorului de carne, de cafea, a șefului de restaurant etc... Seriele de lucrări realizate în acel timp erau legate de o curățenie interioară, de o adevărată nevoie a «Firescului». Nu acceptam incultura cu aer sovietic, nu puteam accepta cenzura care m-a lovit din plin neputând expune seria Feminin/ Masculin, considerată ca fiind subiect

Nu a fost nimic eroic în afara faptului că am cerut azil politic în Franța, rezultat teribil pentru familia mea (eu fiind considerat trădător de țară). Fetița mea a fost dată afară de la grădiniță, soția mea și-a pierdut slujba ! Ne-am reunit după aproape 2 ani!!! Acum putem vorbi de eroism; am pierdut tot în România: colecția noastră de icoane cu 20 piese de piese din secolul XVIII și secolul XIX , biblioteca noastră personală cu circa 15.000 de volume, etc. Pe aeroport, la plecarea din România, i s-au confiscat soției mele lanțul și lingurița de botez a fetei noastre și un mic lanț cu o broască din jad! Soția și fetița au ajuns în Franța cu câteva haine și o pernă. Atât !

Deci, am luat-o de la capăt și am reușit să refacem totul în Franța, cumpărându-ne și o proprietate în Perche, lângă satul în care a scris Proust ultimele sale volume. În afara activității mele de artist am deschis și o școală privată de Arte și Meserii, în colaborare cu statul francez și Comunitatea Europeană, pe care am închis-o după 22 de ani, când am ieșit la pensie!”

Sunt artiștii indisciplinați legilor sau doar persoane care identifică cauze ale lumii pentru care noi ceilalți nu suntem pregătiți?

“Artiștii au menirea de a fi lucizi, vigilenți cu ochii deschiși; ei reușesc să ajute adevărul acolo unde trebuie și să arate drumul celui ce “orbirea” i-a luat mințile !”

Cât de rentabil e instinctul în arta?

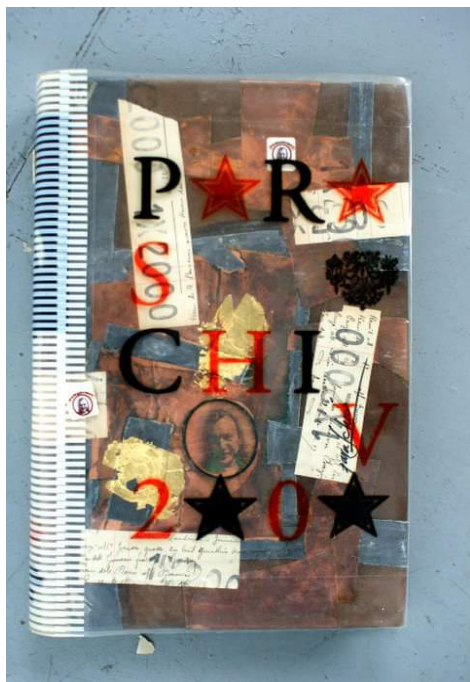
“În artă nu putem vorbi de instinct! Artistul este ca un asasin profesionist care își realizează fapta cu precizia

UN PROFESIONIST CU MENIREA LUCIDITĂȚII

Interviu realizat de LAURA CĂTĂLINA DRAGOMIR

gândului, calculul și disciplina repetiției; victima nu are nicio șansă! Lucrul la șevalet este o stare de profesionalism! Instinctul este folosit de amatori !”

Hemoglobina revelațiilor prin aduceri aminte. Ce a edificat, în om și artist, fiecare etapă a vieții sale?

“Aducerea aminte este anunțată deja în poemul fără vârstă Miorița: « Ba noi l-am văzut mergând spre trecut »!!! Gândul religios ne trimite la slăvirea celui ce s-a sacrificat pentru întreaga omenire! Civilizațiile s-au construit întotdeauna pe nevoia de amintire ! Cultura este o amintire cu care un popor rămâne!”

Ați avut vreun moment în care ați vrut să vă închideți conștiința, să vă puneți serios împotriva ei ca împotriva unui rival?

“Nu putem să ne opunem conștiinței adevărate! Conștiința ne dă o dimensiune rară a moralei ! Nu putem sancționa propria noastră conștiință fără să riscăm moartea !”

Vă vedeți în secret cu aură de geniu? Cum se împacă omul cu ceea ce aș numi “condiția pedestalului”?

“Nu mă văd. De aceea, de fiecare dată când expun în România și lumea mi se adresează cu «Maestre» am o impresie ireală de anormalitate! De fiecare dată îmi repet că acesta este un obicei din România care, de altfel, nici nu știm de ce origine este “.

“Condiția pedestalului” cum o numiți este o falsă linie valorică! Cine poate să-și permită să dea lecții? În artă nu avem o competiție; cine sare cel mai departe etc... Nu suntem într-un calcul matematic 1+1=2 Dacă ajungem să avem șansa de

a concepe o operă deja putem spune că Dumnezeu este cu noi!”

Desenul e lucrul dumneavoastră de fiecare zi. Ce circumstanțe așteptați și căror proiecte?

Care e proiectul care v-ar face să vă ridicați din pat și să vă spuneți “cred că mai mult de atât nu puteam aștepta de la viață” ?

“Lucrul meu de fiecare zi este mersul firesc al vieții, fara el parcă aș fi pierdut ceva! Pe mine nu mă interesează recunoașterea artistică. O dată ce ți-ai propus să faci un proiect, cum să zic, ai opera ta, care rămâne, și cine vrea să o citească, o va citi.

{Silvia Paraschiv (soția lui Cristian): Am aici un comentariu de făcut. Acum un an sau doi, nu are importanță, Christian era în fața șevaletului și îmi spune „tu știi, Silvia, eu m-am gândit : chiar dacă mi s-ar spune că nu voi deveni un artist mare, eu tot meseria asta aș face-o“.

Exact, vezi, asta este! Trebuie să faci ce ai de făcut, să te cauți, să-ți cauți drumul și să începi să te cunoști, căci limbajul plastic exact asta îți permite. Eu cred că asta este o mare calitate a meseriei mele, și e un mare noroc să practici meseria asta, înțelegi, un noroc...”

Când ați avut clar cine sunteți? Majoritatea ne lăsăm domesticii de imaginea celorlalți despre noi.

“Nu cred că este un moment spațiu-timp precis! Pe măsură ce trece timpul, conținutul «lucrului» se deznoadă singur parcă ; limbajul ca atare nu îl mai simțim ca o povară ci ni se alătură firesc fără efort; atunci cred că suntem, cum afirmați, clari cu noi înșine.”

Ale cui decorațiile, ale trecutului sau ale viitorului?

“Faptul că actul meu artistic este realizat

în două țări complet diferite, îmi dă putere de muncă. Nu este vorba despre România sau despre Franța, eu sunt foarte mulțumit că am un proiect de lucru, o operă de realizat. Pentru mine doar asta e important.”

Ați fost și sunteți protagonistul multidisciplinarității; în ce formă de artă simțiți că “prezidați”?

“Multidisciplinaritatea am practicat-o dintotdeauna în România, mai întâi cu seria de fotografii deturnate și prelucrate cu fum până la cele decupate și remontate ca o «reimagine» (cercetări începute în anii 60); apoi pictură sculptură obiect mail art installatie land art performanta, video art, iar în Franța am lucrul numeric pe ordinator; deja în 1990 cream așa numitele CD-Rom de artist editate în 8 exemplare; apoi Bio Art proiect dezvoltat pe propria piele de cultura pe care am utilizat-o ca un Parchemin pentru transferul a unor scanere după propriul corp. Apoi proiectul Corp pour L espâce

unde descriam felul în care corpul meu, după moartea mea, va trebui trimis în spațiu într-o călătorie fără de sfârșit, proiect anunțat și în presa franceză în 2008! Și, bineînțeles, alte forme de expresie pe internet.”

Rareori un interviu e o aspirație la confort, cu atât mai puțin când îți propui să ajuți cu exemple valori vitale. Cu dumneavoastră, intervievatorul nu știe câte oportunități poate avea. Eficace este metoda să muncești lăsând frica. Mulțumesc!

Un episod din trecutul lui

Constantin Brâncuși – fotografii rare

Tanța Tănăsescu

Una dintre poveștile mai puțin cunoscute din biografia lui Constantin Brâncuși este relația acestuia cu Otilia de Cosmuță (născută Marchiș) (1873-1951), ziaristă, pictoriță, traducătoare, prima jurnalistă româncă ce a efectuat o călătorie în Orientul Îndepărtat, ajungând până la Shanghai și Yokohama (1901).

Născută în familia unui preot greco-catolic român, jurnalistă talentată, Otilia de Cosmuță era considerată în egală măsură o celebră și frumoasă amfitrioană din Parisul acelor ani. Având după moda vremii un salon literar, frecventat de celebritățile din Montmartre, ea devine o apropiată a celebrului sculptor Auguste Rodin și prietenă cu pictorul

Brâncuși Studiu (Lucașfăru, 4-5/1907, p. 67)

Claude Monet, cu sculptorii Maillol și Bourdelle, cu soția lui Paul Gauguin, cu scriitorul Ady Endre. Ea este jurnalista care îl introduce pe Constantin Brâncuși în anturajul marilor sculptori ai vremii. Tânărul român îi este recunoscător, dar își caută drumul său în artă, considerând că „la umbra marilor copaci nu crește nimic.”

Cu prilejul unui interviu din anul 1909, luat scriitorului Anatole France, aceasta devine pentru mai mulți ani secretara marelui scriitor, fiind iubita acestuia. Ea a descris călătoria romantică pe care a făcut-o împreună cu scriitorul francez în Italia.

După ce iubitul ei a primit Premiul Nobel pentru Literatură (1921), aceasta scrie „Promenades d'Anatole France”, apoi editează în română, „Pribegiile lui Anatole France” (1925), respectiv „Plimbările lui Anatole France” (1928). Datorită acestor cărți ale jurnalistei Otilia de Cosmuță, scriitorul francez devine mult mai bine cunoscut în mediile intelectuale de la București. Istoria vieții sale tumultuoase este redată într-o autobiografie, intitulată „Cartea Suferințelor”, o lucrare de mare valoare literară și documentară, tipărită în anul 1986 la Editura „Dacia” din Cluj și apoi în 2018, la Carei.

Această carte (document tulburător prin sinceritate și acuratețe psihologică) a fost scrisă în 1920 și publicată ulterior. Apărută în limba franceză sub titlul „Sur la chemin des douleurs”, cartea

Brâncuși Copilul (Lucașfăru 4-5/1907, p.68)

este prefațată de Henri Barbusse. Descriind viața sa tumultuoasă, Otilia de Cosmuță impresionează prin naturalețea confesiunilor, dar mai ales prin descrierea vieții pariziene a acelor vremi. A fost căsătorită de două ori, prima dată, la vârsta de 16 ani, cu Cornel Cosmuță, fiul unor prieteni de familie, alături de care se stabilește la Sarajevo, unde soțul este numit președinte al Poștei din Bosnia. În 1892 se naște fiul lor, Cornel, care avea să ajungă un faimos medic. A doua oară se va căsători cu diplomatul maghiar Bölöni Gyorgy.

Brâncuși Bustul unui tânăr (Lucașfăru, nr. 3/1908)

Tot această extraordinară jurnalistă, mai puțin cunoscută în zilele noastre, l-a lansat în presa pariziană pe un mare artist al fotografiei secolului trecut, originar din Transilvania: Brassai (Brașoveanul, în limba maghiară).

Numele său real este Gyula Halász, fiind născut la Brașov, într-o familie cu origini mixte: mamă armeană și tatăl maghiar. În anul 1918 pleacă la Paris să lucreze ca jurnalist. Deprinde limba franceză, citindu-l pe Proust. După o perioadă de studii la Berlin, Brassai revine în capitala Franței, unde trăiește până la sfârșitul vieții. Cea mai mare parte a zilei și-o petrece preajma artiștilor din Montparnasse, devenind încurând prieten apropiat al lui Henry Miller, Leon-Paul Fargue și Jaques Prevert.

Viața de noapte trepidantă, un simț artistic remarcabil îl conduc treptat spre fotografie. În 1933 publică primul său album „Paris de nuit”, sub pseudonimul Brassai. Cartea are succes și Miller îl denumeste „ochiul Parisului”.

Editând Revista „Muzeul Presei Românești”, periodic în care intenționează să evoc momente inedite din istoria jurnalismului din țara noastră, subiectul Brâncuși m-a preocupat în mod special, mai ales modul în care personalitatea marelui nostru sculptor a fost evocată în presa de la începutul secolului XX, când tânărul artist, plecat de pe meleagurile natale, aproape necunoscut în țară, ajunge să fie un mare artist, la Paris, de talia unor celebri sculptori francezi ai vremii: Rodin, Maillol sau Bourdelle, pe care i-am amintit mai sus.

În acest sens, am fotografiat singurul monument de for public aflat la București, care păstrează semnătura lui C. Brâncuși, reprezentându-l pe Dr. Davilla, aflat în curtea Spitalului Militar din Capitală, având o poveste interesantă, dar asupra căreia voi reveni altă dată.

Documentându-mă asupra acelei epoci, descopăr că una dintre primele publicații care îi acordă lui C. Brâncuși o atenție neobișnuită pentru un tânăr debutant este Revista „Lucașfăru”, care apare în fiefii culturii ardelenene, la Sibiu. Răsfoind

Dr. Davilla

colecția revistei amintite constat cu surprindere primele ecouri în presa din România ale succesului și faimei de care începea să se bucure tânărul artist în saloanele expoziționale ale Parisului, datorate jurnalistei evocate mai sus.

Astfel, un articol semnat de Otilia de Cosmuță precizează cititorilor faptul că „tânărul nostru sculptor român, Brâncuși, cunoscut deja în cercuri largi”, din Paris, era angajat în 1908, în finalizarea „unui mare monument de mormânt”, desigur monumentul funerar, cunoscut sub numele „Pieta”, ce urma să fie amplasat la Buzău. Tot această jurnalistă scria în același an despre Brâncuși: „Singurul artist de valoare care a expus la Salonul de Toamnă

(de la Paris, n.n.) a fost sculptorul Brâncuși. Sculptura sa e făcută în linii expresive și simple. Caută caracteristicul modelelor cu o pasiune arzătoare, și-l redă, cu nespuse dragoste, pe fețele „tinerilor” săi sau pe busturile „copiilor”. (Otilia de Cosmuță, Luceafărul, nr. 3/1908, p. 49)

Reproduc mai jos și un fragment din articolul lui Charles Morice, corespondentul parizian al aceleiași reviste „Luceafărul”, care comenta prezența artiștilor la cea de a șasea ediție a Salonului de la Paris: „Sculptorul Constantin Brâncuși, foarte cunoscut, foarte apreciat, este desigur unul dintre cei mai bine înzestrați din generația sa.”

Cu o intuiție exemplară a valorii și talentului lui Brâncuși, redacția revistei „Luceafărul” prezenta cititorilor în mod consecvent, în numere din anii 1907, 1908, 1909, 1910, de fapt perioada de afirmare a sculptorului, reproduceri ale diverselor sale creații, ceea ce nu ar fi un fapt neobișnuit. Ceea ce este însă remarcabil, și așa vrea să prezentăm în premieră, este faptul că istoricilor și exegeților operei brâncușiene le-au scăpat din vedere existența și istoricul unor opere ale marelui nostru sculptor, pe care le regăsim sub formă de reproduceri alb negru (fotografii) doar în aceste uitate numere ale Revistei „Luceafărul”. Redacția primise un set de fotografii ale acestor creații uitate astăzi, sau chiar necunoscute.

Aceste fotografii rare ale operelor de tinerețe ale lui Brâncuși, create într-un stil clasic, ne apar acum extrem de valoroase, fiindcă ele ilustrează primii ani de ucenicie ai sculptorului român, ba chiar am putea să le catalogăm drept cvasi-inedite, nefiind menționate în bibliografia dedicată de mari exegeți ai operei sculptorului de la Hobița. Printre imaginile descoperite este și aceea a lui Brâncuși, în drum spre Paris. După cum se vede în fotografie, legenda cu mersul desculț spre Orașul Luminilor nu se adevărește.

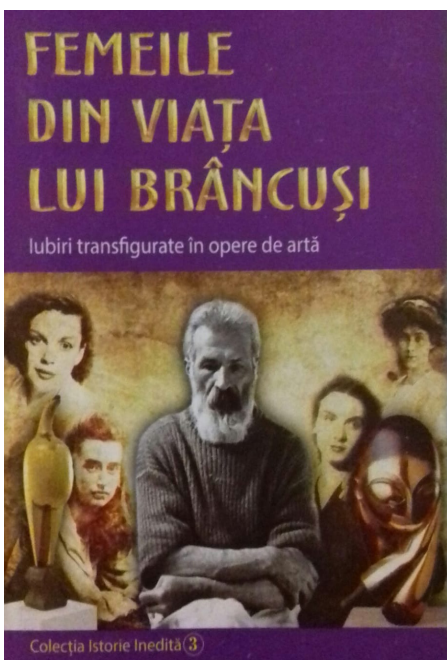
Cum data de 19 februarie marchează ziua de naștere a geniului sculpturii moderne, credem că aceste fotografii de presă, precum și contribuția unei jurnaliste românce, astăzi aproape uitate, vor trezi interesul deopotrivă al cititorilor dar și ale exegeților

marelui sculptor român.

Tanța Tănăsescu

CONSTANTIN BRÂNCUȘI, olteanul absolut

Constantin Brâncuși a fost un artist universal, pentru că a avut prezența de spirit să rămână etnic. S-a prins din vreme cum funcționează lumea și s-a conformat rapid resorturilor ei, devenind, pentru toată generația modernistilor, un fel de pustnic creator. Și-a construit cu migală eternitatea, ca un gospodar oltean,

mobilând-o cu lucruri și vorbe esențiale, îndelung șlefuite și lustruite, înainte de a le aranja frumos pe corlata lumii. A fost și a rămas oltean, dar un oltean esențial, olteanul absolut. Așa cum lucrurile deveneau, prin mângâierea mâinilor lui, evanescente și imateriale, cuvintele – rostite cu o zgârcenie din ce în ce mai mare spre sfârșitul vieții – i-au devenit vorbe de duh care i-au consacrat definitiv legenda de șaman al artei universale.

Constantin Brâncuși a fost o personalitate a cărui consistență umană a fost înghițită pur și simplu de legendă. Omul Brâncuși a fost, practic, strivit de cioburile propriei statui, precum Zamolxe din piesa cu același titlu a lui Lucian Blaga. Este inexplicabil cum de s-a putut întâmpla acest lucru într-un interval de timp atât de scurt, dar e bine că s-a întâmplat, chiar dacă pentru asta a trebuit să sacrifice oameni apropiați, prieteni, femei. Să-i sacrifice sau, pur și simplu, să se folosească de ei pentru a-și atinge țelul.

În realitate n-a fost chiar un pustnic, pentru că iubea intens viața, cu toate risipirile, plăcerile și, mai ales, femeile ei. Doar că n-a alergat după ele – așa cum n-a alergat nici după glorie (pe care o iubea, de asemenea) – le-a lăsat să-l caute ele. L-au

căutat și l-au găsit. Aproape toate femeile care i-au trecut pragul, atrase ca fluturii de lampă, au trecut în mod fatal și prin patul lui primitiv din locuința-șantier. S-a bucurat de ele furându-le chipul și esența, pe care le-a transformat în statui. „Brâncuși e bărbatul care șlefuieste femeile” spunea despre el, în 1920, scriitorul și criticul de artă Roger Dévigne, referindu-se, bineînțeles, la transfigurarea artistică a experiențelor lui amoroase. Nici una dintre acestea nu l-au ținut însă pe loc, ceea ce, în concepția lui, ar fi însemnat moartea artistului. „Un artist nu trebuie să se însoare, fiindcă poate fi masacrat de femeia lui, care se lăbărțează, încearcă să-l subjuge și să-l transforme în eroul papucului. Bărbatul pleacă în bătlăii, moare ca ostaș, se ia de piept cu viața. Femeia lui trebuie să aștepte, ca Penelopa, întoarcerea lui Ulise”, spunea Brâncuși în 1939, anul în care s-a despărțit de Maria Tănase.

Nu s-a fâlit niciodată cu „cuceririle” lui, tot ceea ce știm s-a aflat de la „victime” sau de la martori direcți sau indirecti. Prețul acestui comportament a fost, pe de o parte, magnitudinea operei, care mai produce și astăzi seisme, iar pe de altă parte singurătatea tristă a omului, în ultimii ani de viață.

Cartea de față nu are pretenția unui compendiu, nici aceea de „recensământ” sau „fișă de inventar” a femeilor din viața lui Brâncuși. Este doar o trecere în revistă a câtorva nume, mai mult sau mai puțin celebre, care au avut curiozitatea fatală de a-l cunoaște de aproape. Este, până la un punct, o compilație, adică o prezentare neprelucrată a unor idei și fragmente documentare, disponibile în mediul online și în studii tipărite. Pe alocuri, mi-am permis să intervin cu comentarii și interpretări personale, în special acolo unde am avut garanția sursei directe.

Cartea își propune, în limitele restrictive ale dimensiunii editoriale, o reinterpretare a personalității marelui artist (dar și a operei sale) prin „lentila” vieții amoroase, care nu a fost deloc neglijabilă sau colaterală. Femeile din viața lui Brâncuși au fost parte organică și structurantă din viața, opera și destinul său. Cartea își propune, cu alte cuvinte, să umanizeze personalitatea lui Brâncuși, să-l scoată din stereotipuri, fără a-l demitiza.

(MIRON MANEGA, „Femeile din viața lui Brâncuși – iubiri transfigurate în opere de artă”, Editura Burebista, 2018, Prefața autorului)

Mușuroiul de furnici

Valeru CIUREA

Am citit de curând că, de fapt, furnicile nu ar fi chiar atât de harnice cum spun poveștile, că o mare parte din timp ele dorm sau umblă fără o țintă precisă.

Mi-am amintit atunci cum, într-o zi de vară, am uitat de timp urmărind două lungi șiruri mișcătoare de furnici aflate în exercițiul funcțiunii. M-a uimit, la prima vedere, ordinea desăvârșită a lucrului pe care îl făceau. Plecau pe un șir, pentru a reveni la mușuroi cu diverse obiecte mai mici sau mai mari, cărete individual sau împreună cu alte furnici. Cele care ajungeau la mușuroi își predau obiectul pe care îl căraseră și plecau mai departe fără a intra să se odihnească.

Am ales una dintre aceste creaturi-simbol al hărniciei nu chiar întâmplător. Purta cea mai mare și probabil cea mai grea povară. Am urmărit-o pe o distanță de vreo douăzeci de metri. Nu voi povesti despre efortul depus, nici despre tenacitatea de care a dat dovadă. Este adevărat că o mare parte din drum am fost uimit de acestea.

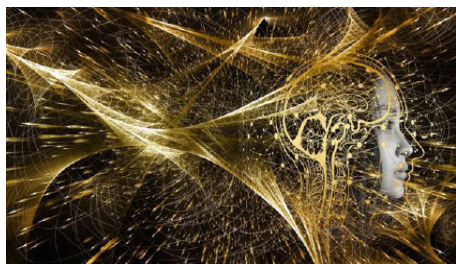
Îmi închipuiam că acolo, la mușuroi, când va ajunge și își va preda povara, cea/cele care primeau ceea ce EA adusesse o va/vor felicita și o va/vor ruga să se odihneas-că puțin. Dacă până acolo, aproape de mușuroi, nimeni nu a împiedicat-o

în vreun fel (dar nici nu a ajutat-o, deși momente dificile au fost destule), ei bine, acolo, lângă mușuroi au început atacurile pentru a o deposeda de ceea ce adusesse atât amar de drum. Acum avea de luptat nu numai cu greutatea, dar și cu hoții care voiau să i-o fure. La câțiva centimetri de mușuroi am fost tentat să o ajut, dar mi-am reprimat dorința. Nu știu de ce. Gândeam că, da, binele învinge întotdeauna, așa cum învățasem eu din poveștile copilăriei, acea parte a copilăriei în care naivitatea nu era folosită ca armă împotriva ta. Numai că nu a fost așa. Un altul sau o alta au deposedat-o de obiectul pe care cu atâta trudă și convingere EA îl cărase timp de câteva ore și l-a predat la mușuroi. Poate că până seara a reușit să aducă altceva la mușuroi, poate ziua aceea nu i-a fost normată sau, poate seara nici nu au mai primit o în mușuroi. Mi-am zis atunci că a fost greșeala EI, că și-a asumat o sarcină mult prea grea, că poate voia să convingă pe cineva sau chiar pe EA că poate mai mult decât ceilalți. Dar efortul EI a fost furat. Efortul EI nu a însemnat nimic pentru că nu a fost văzut de nimeni și nu a avut nici o finalitate. Pentru că până la urmă contează ce predai la mușuroi și nu ceea ce te lupti să duci până acolo. Și, de fapt, nu mai contează nici munca depusă pentru a construi mușuroiul.

PARADISUL ȘI INFERNUL CUANTIC

Dacă ar fi desecretizat totul, absolut totul, astăzi omenirea ar arde în flăcările disperării. Din fericire, omenirea are mecanisme necunoscute care scapă unui control psiho-social și istoric funest. Dar acest lucru nu poate merge la nesfârșit, pentru că legile fizice sunt implacabile, inclusiv din punct de vedere matematic. E ca o pedeapsă divină, precum spunea Serge Moscovici: „... tot ce începe ca o poezie, se sfârșește în algebră”. Oare unde este adevărul? Să fim, oare, niște numere definite cuantic, undeva între zero și unu? Ciudat, dar între aceste numere s-a dovedit experimental că mai există „ceva” care ne-ar putea defini foarte corect. Niste „excitoni”, mai exact: materie-antimaterie, fotoni-antifotoni, electronipozitroni, protoni-antiprotoni, „gol-plin”, particule până de curând absolut neimaginabile descoperite la CERN Geneva. Fizica cuantică ne bombardează aproape săptămânal cu descoperiri pe care mulți cunoscători în materie nu le anticipau nici în vise.

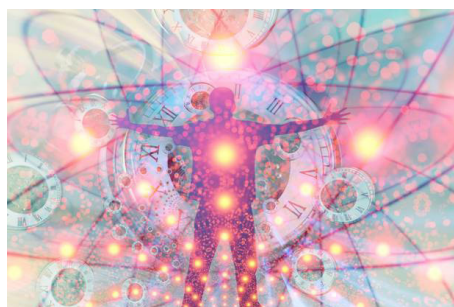
Sunt particule subcuantice și, dacă vei spune cuiva că Spiritul lui este format din aceste particule, te va trimite la plimbare spunând că ești nebun și trebuie să fii internat în vreun ospiciu. Asta ar fi doar uvertura unei opere....

Citând din clasici, profetice rămân cuvintele președintelui american Thomas Jefferson în Discursul de investiție, rostite în

anul 1800: „Am jurat pe altarul lui Dumnezeu ostilitate veșnică împotriva oricărei forme de tiranie impusă asupra minții omului”. Thomas Jefferson se referea de fapt la Conștiință, la Spiritul uman.

Tot Jefferson spunea anterior, în anul 1777, că „Atotputernicul Dumnezeu a creat mintea liberă....” sau, cu un an înainte, în 1776, că: „...toți oamenii sunt înzestrați de către Creatorul lor cu... drepturi inalienabile, printre care viața, libertatea și căutarea fericirii...”.

Un asemenea jurământ de credință precum cel de mai sus, ar trebui să fie depus de către toți actorii importanți care crează și distribuie informație, în opinia lor, fericire. După știința mea, singurul regat din lume care măsoară corect gradul de mulțumire psiho-fizico-socială, adică cel de fericire, este micuțul stat bhutanez de la poalele munților Himalaia! Un domeniu virtual care poate măsura ceva trebuie mai întâi omologat, apoi, un asemenea domeniu sensibil trebuie legiferat. Pentru că la sfârșitul mileniului doi, mai precis mijlocul secolului al XX-lea, s-au pus bazele unei noi revoluții: revoluția informațională cuantică. Orice revoluție are, indiscutabil, urmări imediate dar, în acest caz, consecințele în timp sunt imprezvizibile.

Într-un viitor apropiat aplicațiile practice ale Geneticii și Fizicii cuantice nu vor avea limite. Eventual, cele morale. Dacă vor fi!

După ce va fi citită această disertație, unii vor spune că autorul fie exagerează, fie este adeptul teoriei conspirației. De unde atâta conspirație când tot ce a fost descoperit s-a și aplicat, mai devreme sau mai târziu? E întocmai ca și la principiul relativității. Aproximativ 0,0000001% din lumea științifică aplică în tehnologia aero-spatială, sateliți de telecomunicații etc, iar peste 70% din populația Terrei, chiar dacă îl utilizează zilnic vorbind la telefon și folosind alte mijloace cibernetice, habar nu au habar cu ce se consumă ciudățenia asta cuantic-relativistă.

Tot așa cu teoria mecanicii cuantice, unde legile și principiile care guvernează această lume sunt de-a dreptul „incredibile” pentru omul obișnuit, chiar și pentru cel cu o structură mediană de școlarizare. Cuantica este o lume fascinantă pentru că acolo se află inclusiv esența noastră existențială, Spiritul.

Problemele în Psihosociologie trebuie abordate dintr-o perspectivă holistică. Pentru că asistăm la noi patologii psiho-sociale care, paradoxal, au ca etiologie efectele marilor descoperiri în știință și aplicate în tehnologie, așa cum susținea Gustave Le Bon.

Copiii oamenilor mai mult sau mai puțin instruiți, dar care ajung pe o presupusă (corectă) treaptă de cunoaștere, refuză efectiv să mai procezeze. Este apanajul statelor dezvoltate, inclusiv al României. Rata nașterilor din statele lumii a treia, în unele etnii și în cazul unor doctrine sau secte religioase, crește comparativ, în progresie geometrică. Numai timpul poate să spună dacă este bine sau rău, subsemnatul notând faptul că orice ființă umană este binevenită în Universul existențial.

Care ar ar fi cauza dar și urmările acestor anomalii? Multiple și complexe, după cum veți citi mai jos!

Și acest impact demografic nu este încă cel

mai mare dezastru psiho-social pe care îl trăiesc statele occidentale (locuitorii acestora), ajunse la un anumit grad de dezvoltare și „civilizație”. Noi previzionăm, deși nu suntem profetă (pentru aceste state!), o involuție spirituală cu determinism specific, nefiind vorba aici numai de o explozie demografică în anumite zone geografice și de implozie în zonele amintite.

Unde oare se va ajunge când doar max. 20% din adepții unei doctrine mistice sau alteia procrează în acord cu doctrina sau tradiția lor iar alții nu procrează de loc, iar peste 60% din populația Terrei procrează dintr-un instinct ancestral dar incontrolabil de perpetuare a speciei?!!

Ultima mare revoluție cu mari implicații în Conștiința individuală și de grup este foarte clar revoluția informațională, dezvoltarea și evoluția internetului, a cyber-spațiului. Consecințele sunt pe măsură, după cum se va vedea în rândurile ce urmează. În Universul cuantic, „ce trebuie să se întâmple, se întâmplă, indiferent de voința noastră”. Dar strict probabilistic.

(din volumul „PARADISUL ȘI INFERNUL CUANTIC. Psihosociologie cuantică și terorism cibernetic”, autori dr. Aurel FURTUNĂ și Psih. Flavius Lucian FURTUNĂ, ediția a II-a, apărută la Editura Hoffman în 2019)

Dr. A. Furtună

Lumea celor creativi

CONSILIERE

Aud atâtea persoane care spun "eu nu sunt atât de creativ/ă". Poate de prea multe ori, expresia artistică și creativă este "etichetată" greșit crezându-se că este folosită doar

în scopuri de divertisment. În esență, toți suntem creativi și creatori. Aceasta a fost și cheia evoluției noastre.

Trăsătura principală a leadershipului personal este creativitatea. Pentru un lider cu o dorință de a inova, de a încerca cele neîncercate și de a vedea obișnuitul în moduri neobișnuite, creativitatea este o abilitate importantă. Când putem accesa aceasta resursă? atunci când atitudinile noastre sunt dezinhitate de condiționare și convențional. Creativitatea îți permite să înfrunți, fără frică, o lume în schimbare și un viitor incert. Când dai frâu liber creativității ești competitiv doar cu tine însuși! Ești în largul tău în situații neprevăzute și neperturbat chiar și atunci când condițiile din jurul tău sunt scăpate de sub control. Ești o persoană bună de avut în preajmă în timpul unei situații de criză. Ca persoană creativă, îi poți asculta pe ceilalți cu înțelegere - nu numai pentru fapte, ci pentru a absorbi notele emoționale ale celor spuse. Evaluezi ceea ce tu auzi cu calm și încredere în sine; ai încredere în competența ta de a decide când este timpul să acționezi.

Creativitatea nu se manifestă ca un fulger de lumină, ci ca rezultat logic al abilității tale de a face legătura între fragmentele de informații care aparent nu aveau nicio legătură. Abordezi anumite situații noi, ignorând „modul în care s-a făcut întotdeauna”. Cert este că, creativitatea se bazează pe o personalitate puternică, matură și se exprimă prin respect de sine, încredere în sine și așteptare pozitivă. Este rezultatul firesc al leadership-ului personal.

În mediul de business este greu de acceptat faptul că, creativitatea este o resursă vitală pentru orice organizație și este un produs secundar al unui mediu de lucru pozitiv. De fapt, nu este întotdeauna recunoscută de lideri ca fiind o resursă. Mai mult... unele organizații descurajează creativitatea.

Cea mai bună gândire provine din procesele de gândire individuale ale oamenilor care alcătuiesc organizația. Acest proces de gândire optimă conduce la gândirea creativă, la nivel de organizație. Așadar, organizațiile ai căror lideri consideră creativitatea ca un proces exclusiv pentru management se privează, fără să știe, de o resursă vitală.

Liderii eficienți promovează mediile creative de lucru, deoarece dezvoltă oportunități de a implica pe toată lumea în procesul de gândire al organizației. Când liderii obțin acces la gândurile și ideile individuale ale celor care alcătuiesc organizația, se ajunge la un nivel foarte înalt de colaborare, implicare și motivare la echipelor de lucru. Asta înseamnă rezultate mai bune, vânzări mai mari, productivitate crescută și profit asigurat.

Trăim într-o lume oarecum conflictuală, în care creativitatea este, în multe privințe, venerată și subevaluată simultan. Semnificația creativității în progresul uman constă în faptul că "mai întâi viitorul este întotdeauna o idee."

Camelia Potarniche-Partener LMI România
www.linkedin.com/in/antreprenorulcreativ

Un efect direct al globalizării îl reprezintă și căsătoriile în afara propriilor granițe, precum părăsirea de către o familie a țării de origine pentru a căuta un loc de muncă mai bine remunerat în străinătate. O problemă delicată și din ce în ce mai des întâlnită apare odată cu ruptura în cuplu când unul dintre cei doi părinți (de aceeași naționalitate ori de naționalități diferite) dorește să părăsească țara de reședință luând minorul fără acordul celuilalt părinte. Vorbim, așadar despre răpirea transfrontalieră a copiilor de către unul dintre cei doi părinți. De aceea, pentru a vă face cunoscute cât mai multe informații pe acest subiect, mă voi folosi de metoda întrebare/răspuns, astfel încât să se înțeleagă mai ușor tema supusă azi dezbaterii juridice.

Răpirea internațională de minori

depline așa cum prevăd dispozițiile art. 3 din Convenția de la Haga.

Subliniez aici că atât Spania, cât și România au aderat la Convenția de la Haga din 1980 care se referă la această procedură civilă judiciară ce are drept scop întoarcerea minorului în țara unde acesta are reședința obișnuită.

Când este considerat ilegal transferul sau reținerea?

Îndepărtarea sau reținerea unui copil este considerată ilegală când:

a) s-au produs cu încălcarea unui drept de încredințare atribuit separat sau în comun unei persoane, unei instituții sau oricărui alt organism în conformitate cu legislația în vigoare în statul în care minorul își avea reședința obișnuită înainte de transfer sau de reținere.

b) acest drept se exercita efectiv (separat sau în comun) la momentul transferului/reținerii ori s-ar fi putut exercitadacă respectivul transfer/reținere nu s-ar fi produs.

Dreptul de încredințare menționat mai sus la litera a) poate rezulta, în special, dintr-o atribuire dată printr-o hotărâre judecătorească sau administrativă sau dintr-un acord în vigoare potrivit legii statului respectiv.

Ce se înțelege prin drept de custodie sau drept de vizită?

În sensul Convenției de la Haga, „dreptul de custodie” include dreptul privind îngrijirea minorului și, în special, dreptul de a decide cu privire la locul său de reședință. „Dreptul de vizită” include dreptul de a duce minorul -pentru o perioadă limitată de timp- în alt loc decât cel în care își are reședința obișnuită.

Cui se aplică Convenția de la Haga din 1980?

Convenția de la Haga se aplică oricărui minor cu vârsta maximă de 16 ani care avea

reședința obișnuită într-unul dintre statele contractante imediat înainte de încălcarea dreptului de custodie sau de vizită. După această vârstă de 16 ani, Convenția de la Haga din 1980 nu se mai aplică.

Ce pot face ca să evit o astfel de situație?

Înainte de a avea loc transferul minorului și având în vedere că acesta poate avea loc, solicitați instanței competente -printr-o procedură de urgență- măsuri pentru garantarea protecției minorului, precum:

a) interzicerea părăsirii teritoriului național;
b) interzicerea eliberării sau retragerii pașaportului minorului.

Ce pot face când a avut loc o înlăturare sau reținere necorespunzătoare?

Convenția de la Haga din 1980 prevede stabilirea unei proceduri civile judiciare pentru a obține returnarea copilului transferat sau reținut ilegal printr-un sistem de cooperare a autorităților centrale și o acțiune pentru returnarea imediată a minorului.

În Spania, Autoritatea Centrală este Subdirecția Generală pentru Cooperare Juridică Internațională din cadrul Ministerului Justiției, care este responsabilă de transmiterea și primirea cererilor în numele părinților care sunt privați de copiii lor, comunicându-le oficial în țara în care a fost acesta transferat sau reținut. Pe site-ul Ministerului Justiției se detaliază procedura de urmat, documentația necesară, precum și descărcarea modelului de cerere.

În acest caz, puteți declansa procedura de returnare judecându-vă direct în țara în care se află minorul și trebuie să fiți asistat de către un avocat activ înscris în tabloul baroul local.

Principalele instrumente juridice internaționale și ale Uniunii Europene care reglementează răpirea internațională de copii sunt următoarele:

a) Convenția de la Haga din 1980.

b) Regulamentul Consiliului (CE) 2201/2003, referitor la competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și a răspunderii părintești (Bruxelles IIa). Consolidează și îmbunătățește prevederile și garanțiile de securitate deja cuprinse în Convenția de la Haga din 1980 în ceea ce privește răpirile internaționale de copii între statele membre ale Uniunii Europene.

c) Convenția de la Haga din 1996 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea, executarea și cooperarea în materie de responsabilitate parentală și măsuri de protecție a copilului. Prevederile acestui acord sunt similare cu cele ale Regulamentului (CE) 2201/2003 al Consiliului și are un domeniu de aplicare mai larg aplicându-se minorilor cu vârsta de până la 18 ani.

d) Regulamentul Consiliului (CE) 2201/2003 privind recunoașterea și executarea problemelor între state.

Sper ca acest scurt articol să vă fie de folos dacă vă aflați în situația unei separări/divorț cu minori ce au rezultat din această relație sau căsătorie. Sfatul meu este să apelați mereu înainte de a lua orice decizie la serviciile unui avocat specializat pe acest tip de probleme ca să evitați sancțiuni juridice. Nu părăsiți țara în care minorul își are în mod obișnuit reședința fără acordul celuilalt părinte sau fără încuviințare judecătorească dată de instanța competentă de acolo.

În Spania, există o comunitate activă de avocați români care sunt foarte bine pregătiți, membri în barourilor spaniole. Și eu mă număr printre aceștia fiind înscrisă în Baroul Madrid. Apelați cu încredere la oricare dintre noi, mai ales că nu există bariera lingvistică. Vorbind aceeași limbă română atât avocatul, cât și clientul, puteți comunica mai ușor și înțelege mai bine care sunt riscurile pe care vi le asumați, dar și soluțiile legale, reale și eficiente care există pentru problema Dumneavoastră personală.

Av. Cristiana Uzună

Prioritățile statului în sprijinul acordat Diasporei

Partea II

Situația României, din punct de vedere al numărului cetățenilor români cu domiciliul sau reședința în străinătate, s-a schimbat substanțial în ultimii ani, în contextul globalizării, a creșterii mobilității la nivel mondial, urmare a mai multor valuri de migrație. Astfel, în prezent, pe lângă comunitățile istorice de români din vecinătatea României, există peste 5 milioane de cetățeni români în afara granițelor țării, această cifră reprezentând peste 20% din numărul total de cetățeni ai României. Din această perspectivă, Guvernul României, ar trebui (în primul rând în baza programului de guvernare acceptat de Parlament) să contribuie la prezervarea și afirmarea identității etnice, culturale, lingvistice și religioase a acestora și să se consolideze ca partener de încredere pentru românii din străinătate pentru a ajunge la un viitor unde românii prosperă, în securitate și libertate, oriunde s-ar găsi ei, unde identitatea, tradițiile și cultura românească ar trebui să înflorească în comunitățile istorice. Un viitor bazat pe perspective realizabile în care copiii de a doua sau a treia generație de diasporeni, inclusiv la Milano, Londra, Madrid, Bruxelles, Paris etc. vor avea toate oportunitățile de a reveni și a se reintegra pe teritoriul României. Angajarea statului în sprijinul acordat românilor din afara frontierelor țării ar trebui să vizeze ca ei să aibă drepturi depline și acces la servicii administrative digitale și moderne și o mobilitate deplină dinspre sau către România, atât pentru relocare, dar și pentru antreprenariat, educație, turism sau cultură. Instituțiile abilitate pentru promovarea legăturilor cu românii de pretutindeni ar trebui să aibă ca punct de reper realitatea obiectivă potrivit căreia DIASPORA ESTE ROMÂNIA și, în concordanță cu acest aspect esențial al definirii și promovării identității naționale, să substanțieze principiul non-discriminării prin politici eficiente gândite și corelate în interesul celor din afară, pornind de la considerentul că interesul lor este sinonim cu interesul României. Realizarea unui nou sistem de guvernare pentru Diaspora, o reprezentare adecvată și o administrație în linie cu realitatea globală în care sprijinul

acordat românilor de pretutindeni să devină o prioritate la guvernare.

***

Drumul spre casă reprezintă prioritatea esențială care ar trebui să preocupe autoritățile statului român cu atribuții în sprijinirea întăririi legăturilor cu românii din afara frontierelor țării. Pentru românii din străinătate care nu își doresc reîntoarcerea imediată, cooperarea între ei și românii din țară trebuie susținută, pentru a deschide drumul spre România, inclusiv în mod indirect. Forța de muncă românească, experiența și competențele, oriunde s-ar afla, sunt necesare a fi evidențiate doar împreună. Reîntoarcerea, la fel ca emigrarea, nu este ușoară, și va fi în mod evident nevoie de timp și de eforturi specifice, care să completeze reformele din numeroasele alte domenii publice din România.

Se impun măsuri concrete și eficiente care să se manifeste prin:

- **Adoptarea inițiativei legislative pentru constituirea Comitetelor Românilor de Pretutindeni, ca principal organ reprezentativ al românilor din afara granițelor țării ;**
- **Inițierea unui program EXPAT care să sprijine cetățenii români cu expertiză din țările Uniunii Europene pentru instalarea pe teritoriul României și adaptarea legislației pentru integrarea acestor experți ;**
- **Soluționarea în mod eficient și cu celeritate sporită a solicitărilor de redobândire a cetățeniei române introduse de foștii cetățeni**

români, emigrați forțat înainte de 1989 și deposezați abuziv de cetățenie, în conformitate cu cadrul legal în vigoare ;

- **Adoptarea unui pachet legislativ menit să creeze un cadru favorabil pentru încurajarea cetățenilor români din diaspora care intenționează să se repatrieze sau care vor să investească în România.**

Prin acest pachet legislativ complex, s-ar acoperi o gamă largă de necesități privind repatrierea, de la integrarea copiilor în sistemul de învățământ, la facilități fiscale;

- Crearea cu prioritate a unui Departament pentru Revenire în Cancelaria Guvernului, care să gestioneze cele două etape ale pregătirii pașilor administrativi pentru reîntoarcere (obținerea de acte, informații utile, pregătirea de investiții sau

înregistrare a copiilor în sistemul de învățământ etc.), dar și pasul reintegrării (suport sau consiliere pentru găsirea unui loc de muncă / deschiderea unei afaceri, sprijin pentru copiii români născuți în statele terțe, consiliere și cursuri în limba română etc.) ;

- Intermedierea de sesiuni online între românii din străinătate cu structurile responsabile din județele în care își doresc să revină, pentru informare și mitigarea riscurilor și asigura buna coordonare a sistemelor de securitate socială pentru ca toți românii care se reîntorc să poată beneficia facil acasă de drepturile sociale câștigate în afară ;

- Lansarea unei campanii de comunicare permanentă pentru diasporeni, care va comunica periodic noile oportunități care apar în România, de pe piața muncii, noile proiecte de dezvoltare, atracții turistice etc. și asigura pe Registrul Digital mijloace prin care cei din afară pot apela mereu la administrația publică dar și societatea civilă din țară ;

- Extinderea și lansarea de noi programe de tip "Diaspora Start - up", "Diaspora se Întoarce" care să ofere pachete integrate de consultanță și asistență financiară folosind fonduri europene pentru antreprenorii români care decid să revină și să investească în țară, prind proceduri simplificate.;

- Crearea unei rețele de sprijin pentru dezvoltarea întreprinderilor românești la nivel internațional și atragerea întreprinzătorilor și investitorilor străini în România, constituită în principal de voluntari români din Diaspora, implicând comunitățile de afaceri românești din Diaspora, cu sprijinul Ministerului Afacerilor de Externe al al Ministrului Economiei, al asociațiilor investitorilor străini din România și al Camerelor de Comerț bilaterale;

- Inițiativa propunerii de către Guvern a unui pachet de măsuri de asistență sau consultanță pentru antreprenorii, dar și angajații care se întorc în țară, în special în domeniile cheie sau în pericol, cum ar fi agricultura, folosind fonduri europene și relaxarea fiscalității pe termen scurt pentru IMM-uri lansate de persoane repatriate care vor îndeplini criteriile clare (crearea de locuri de muncă într-o anumită zonă - rurală de exemplu-pentru o perioadă minimă, cu

impact social sau în economia verde, socială sau inovativă etc.) ;

- Stimularea investițiilor Diasporei în România prin comunicări frecvente despre noile oportunități din țară, dar și prin propunerea către Diaspora de programe specifice de investiții prin obligațiuni de stat sau obligațiuni municipale;

- Propunerea creării de noi rețele profesionale între România și Diaspora (ingineri, medici, cercetători etc.) pentru a asigura un transfer permanent de cunoaștere și informații între cele două părți și asigura un cadru de sprijin pentru cei din afară care doresc să revină în țară.

O prioritate a statului român ar trebui să o constituie situația copiilor din Diaspora prin oferirea resurselor de educație în limba română pentru

părinți și posibilitatea de a obține online pentru ei o certificare a limbii materne, urmărind Cadru de Referință al Uniunii Europene. De asemenea, se impune organizarea de tabere pentru copiii cetățenilor români din Diaspora în România, prin centrele comunitare și Departamentul de reîntoarcere, în scopul facilitării cunoașterii României și a schimburilor de experiență.

Menținerea unui registru al copiilor români născuți în Diaspora și asigurarea, împreună cu autoritățile locale și prin centrele comunitare, că au acces, în cazul în care părinți își doresc, la informații despre limba, identitatea și cultura română, inclusiv prin burse de studiu dedicate, va trebui să reprezinte un aspect esențial pe care statul român să-l aprofundeze.

În ceea ce privește sprijinul pentru românii din afara granițelor pe linia programelor de diplomatie culturală, statul român ar trebui să demareze demersuri continue de susținere, în cooperare cu Departamentul pentru Românii de Pretutindeni din cadrul Guvernului, care are un rol principal în acest sens, a inițiativelor menite să stimuleze promovarea limbii, culturii și civilizației românești în rândul diasporei române, susținerea demersurilor de deschidere a noi lectorate de limba română în universitățile din străinătate, cartografierea nevoilor culturale - educative ale minorităților românești din statele vecine, protejarea patrimoniului și expresiilor culturale specifice, dezvoltarea cooperării transfrontaliere în domeniul cultural-educativ și sprijinirea promovării patrimoniului comun la nivelul UNESCO

CONCLUZII

Diaspora românească nu mai încapă în stereotipuri. Este momentul ca autoritățile române cu atribuții în sprijinirea legăturii cu românii din afara frontierelor țării să - și ia în serios rolul și să nu mai ignore realitatea potrivit căreia deși mai mult de un sfert din populația României nu e aici, încă nu ne cunoaștem diaspora.

Lipsa de transparență și de informații nu trebuie deplânsă din rațiuni naționaliste. Mizele economice și sociale ale ignoranței statului în ceea ce privește diaspora sunt uriașe.

Paradoxal, singurul portret amănunțit al diasporei românești a fost realizat de străini. În 2019, Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) publica o cercetare extrem de valoroasă despre „România de afară”. Studiul a fost făcut la comanda Ministerului de Externe, dar OCDE nu știe nici până în ziua de azi dacă statul român i-a folosit munca la ceva, dacă recomandările autorilor au fost implementate în vreun fel. Pentru o țară ai cărei politicieni vorbesc, ciclic, despre cât de important este să-i aducă acasă pe cei care au emigrat, România face extrem de puțin pentru a asigura reintegrarea celor care decid, totuși, să se întoarcă în țară. Migranții care se întorc sunt un element foarte important al poveștii exodului românesc, iar reintegrarea lor reprezintă elementul determinant. Din păcate, Statul nu are niciun fel de politici care să faciliteze integrarea rapidă a românului revenit în țară pe piața muncii de acasă.

Dacă statul român și-ar stabili ca prioritate să încurajeze revenirea românilor în țară - deși mulți experți consideră că așa ceva ar fi o iluzie în contextul în care ne menținem ca una dintre cele mai sărace țări ale Europei -, atunci trebuie să se preocupe în a asigura acestor oameni condițiile de a se întoarce bine, adică a se integra. Dacă se întorc, românilor din străinătate trebuie să le fie valorificate competențele. În primul rând, românii din străinătate se întorc în țară cu economii din străinătate, vin cu un know-how valoros, cu experiențe care lipsesc de multe ori din mediul de business românesc. Printre factori se numără expunerea lor, la idei noi de business decât majoritatea celor rămași acasă. Realitatea este că nu toți cei care devin antreprenori o fac pentru că și - o doresc și, prin urmare, se întâmplă ca ei să nu reușească să - și găsească drumul înapoi pe piața muncii din România, nu au fost angajați și decid atunci să - și creeze un loc de muncă, o afacere. Ca efect al pandemiei, transformarea impusă la nivel ca urmare a telemuncii înclină și mai mult balanța în favoarea revenirii în România. În toată Uniunea Europeană, a apărut o economie gri, în care angajații pot trăi într-o țară, dar lucrează în secret din altă țară, ceea ce înseamnă că plătesc taxele și impozitele în locul greșit. Deseori, aceștia devin expați în propria țară, sunt fizic acasă, dar telemuncesc peste granițe. Interesul românilor de a lucra în străinătate a scăzut foarte mult în timpul pandemiei, dar, a crescut, în schimb, dorința lor de a lucra din România, în regim de work from home, pentru un angajator din altă țară.

Nu trebuie însă deloc neglijat potențialul economic al diasporei, dar și împrejurarea că românii din străinătate reprezintă catalizatorul pentru transformarea României în ultimele decenii - au finanțat parte din modernizarea ei, dar, în același timp, prin expunerea la valorile

și mentalitatea din Occident, a contribuit la schimbarea mentalităților de acasă.

O mai bună informare de către statul român a angajatorilor din țările de destinație cu privire la calificarea și competențele migranților români i-ar putea ajuta pe aceștia să aibă acces la variante mai diversificate de locuri de muncă, unele mai potrivite cu profilul fiecăruia dintre ei. Un astfel de efort ar ajuta și la potrivirea nevoilor angajatorilor străini cu cele ale angajaților români. Pe urmă, această informare mai eficientă i-ar ajuta pe români să aibă o imagine mai clară a valorii competențelor lor pe piața muncii dintr-o altă țară. În lipsa unor asemenea eforturi, statul român contribuie la perpetuarea clișeelelor cu privire la diaspora română, iar clișeele duc la discriminare reală, inclusiv economică. Mai mult decât atât, clișeele fac imposibilă o integrare a celor care își fac curaj să se întoarcă în țară.

Ca o concluzie generală, din păcate, singura strategie pentru Diaspora pe care o avem, adică Strategia Națională pentru Românii de Pretutindeni, se concentrează disproporționat pe identitate națională și pe valori românești, și prea puțin pe nevoia integrării, mai ales economică, a românilor care trăiesc în străinătate și a celor care revin în țară. Asta deoarece migrația a rămas ancorată într-o logică naționalist - populistă care nu aduce soluții, ci doar deplânge probleme nerezolvate.

Titi Sultan, realizatorul emisiunii "Realitatea în Politică" la postul național de televiziune Kapital TV și "Revenirea la normalitate" la Inedit TV, Specialist în drept constituțional și parlamentar

Mircea G. Florescu, pentru Consiliul Național al Societății Civile-CNSC

Publicație apărută cu susținerea
Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România

**CENTRO CULTURAL
LA TIERRA TRACIA
Calle Geranio / 28, El Ejido, Almería**

La Granada, de Ziua Internațională a Ghidului de Turism cu **Loredana Dragă**

Cu ocazia Zilei Internaționale a Ghidului de Turism, care se sărbătorește pe 21 februarie, vă propunem să ne însoțim cu gândul și cu toate simțurile la cel mai vizitat și spectaculos ansamblu de palate maure din Spania și să aflăm mai multe despre rolul și importanța ghidului de turism profesionist, precum și avantajele unui ghidaj într-unul dintre cele mai fermecătoare și exotice monumente din lume, celebrul Complex de Palate Alhambra, din orașul Granada.

Această bijuterie arhitectonică de moștenire arabă, unică în lume, declarată Patrimoniu Mondial de către UNESCO în 1984, ne este prezentată de către Loredana Dragă - ghidul nostru local autorizat și specializat în Alhambra și Granada, care de mai bine de 6 ani, transmite, zi de zi cu pasiune turiștilor români de pretutindeni, cunoștințele sale oferind vizitatorilor o experiență cu adevărat captivantă, ca o plimbare în timp, dezvoltându-le istoria, modul de viață, simbolurile și legendele pline de mister ale Alhambrei.

Chiar de când facem primii pași în incinta monumentului, ne dăm seama că ne aflăm în fața unui complex enorm, a unui deal întreg presărat la fiecare pas, atât cu palate arabe, cât și cu palate creștine din ce în ce mai grandioase; cu tot felul de ruine pline de mister, rezultatul perioadelor de decadentă și conflict; al turnurilor înalte de apărare, piețelor înguste și străzilor care duc la hammamul vechii moschei sau la frumoasele grădini de flori în interiorul cărora canalele de apă reflectă fațadele decorate cu caligrafie arabă. Livezile de rodii, portocali, lămâi sau chiparos lasă loc grădinilor supraetajate de rozmarin, iasomie și șofran, sau livezilor sau grădinilor de legume și zarzavaturi atât de necesare în epoca nasridă pentru a alimenta întreaga curte regală. Cea mai spectaculoasă parte este „Grădina de Trandafiri”, unde frumoasele arcade și tufe exotice ne fascinează cu aroma lor.

Dorința de a descoperi fiecare colț al acestui paradis este copleșitoare și nu știm de unde să începem. În acel moment înțelegem cât de important este să ne lăsăm pașii să fie îndrumați de un ghid care cunoaște fiecare cârăre, fiecare detaliu, fiecare simbol sau funcție practică a acestor elemente.

Loredana Dragă este ghid oficial autorizat de Junta de Andalucía din 2015, a absolvit Facultatea de Turism a Universității din Granada și și-a completat studiile cu numeroase cursuri de specializare în artă, cultură și civilizație islamică. Este membră a Asociației

Ghidul din Alhambra și Granada AGIP-CEPAFIT și primul ghid de limbă română din această instituție cu o istorie de aproape 100 de ani și care oferă publicului ghidaj în 17 limbi diferite.

Un ghid excepțional nu numai pentru Alhambra, ci și pentru restul monumentelor din Granada: Catedrala, Capela Regală, Cartuja, Bazilica San Juan de Dios, cartierele Albayzin și Sacromonte sau alte regiuni istorice precum Alpujarra, Sierra Nevada sau Costa Tropical. De asemenea, oferă și alte itinerarii turistice inovatoare, cum ar fi traseul literar dedicat poetului Federico García Lorca.

Ne spune cu mândrie că este olteancă, familia sa locuiește la Craiova și își amintește și acum cu drag de vacanțele pe care le-a petrecut la țară, la casa bunicilor din Gorj. Povestește că s-a stabilit la Granada în 2008 când a venit să studieze cu o bursă, una dintre cele 4 burse care s-au dat în țară în acel an. Nu a ales niciodată să părăsească România, dar acesta a fost destinul de a-și găsi vocația la Granada și de a se stabili departe de țară și de cei dragi, dar asta nu-o împiedică să poarte România, tradițiile, obiceiurile și cultura noastră în suflet.

„Am inima împărțită în două pentru că iubesc atât cultura spaniolă, cât și cea românească, de aceea am ales să fiu Ghid de Turism. Această profesie îmi permite să fiu în contact cu românii care ajung în vacanță în Spania și încerc să fiu o bună gazdă, astfel încât ei să se simtă ca acasă. Recomand cu căldură cele mai interesante activități și locații pe care doar cei care locuiesc aici le cunosc, cele mai bune restaurante de tapas, terase unde se poate servi un cocktail cu vedere la Catedrală; cele mai elegante locuri pentru a savura ceaiul arab în timp ce se vizionează un spectacol de Bellydances; cele mai autentice peșteri din Sacromonte pentru a vedea spectacolul Flamenco etc. Sunt multe tradițiile locale din Granada, observatoarele panoramice din Albayzin care îi pot surprinde pe vizitatori însă cred că experiența pe care nu o pot rata sub nici o formă este vizita la Alhambra, aceasta este activitatea care îi surprinde cel mai mult.”

Loredana ne spune că de-a lungul anilor a tradus numeroase poezii și inscripții de pe pereții vechilor palate arabe ale Alhambrei din spaniolă în română și pe care le recită turiștilor în graiul nostru pentru ca aceștia să înțeleagă mai bine că Alhambra nu este doar un obiectiv turistic, este mai mult decât reședința sultanilor nasridi,

este o construcție decorată cu forme geometrice, motive vegetale și sute de cuvinte scrise în caligrafie cufică și cursivă (arabă), ce formează rugăciuni și fraze coranice, formează deviza dinastiei nasride „Doar Allah este învingător”; binecuvântări și laude la adresa sultanului; poezii și sfaturi ancestrale. Alhambra este de fapt simbolul unei întregi culturi.

„Pentru mine, nu există o satisfacție mai mare decât să aud răsunând cuvinte de admirație în limba română, chiar aici, în Curtea Leilor din inima Alhambrei din această minunea lumii. Mă emoționează să văd cum compatrioții mei pot simți cu adevărat armonia pe care o emană acest loc și cum percep ei frumusețea văzută și cea nevăzută, cea ascunsă în reflexiile din bazine, în simetria arcașelor, în poeziile și rugăciunile de pe pereți, în murmurul apei și aromele din grădini”.

De-a lungul vizitei la Alhambra, am structurat monumentul în mai multe părți (1. Zona militară a Cetății Alcazaba –partea cea mai veche din 1238; 2. Reședința Oficială a Sultanilor - Palatele Nasrid; 4. Muzeul de Arte Plastice și Muzeul Alhambra; Biserica Sfânta Maria, 5. Generalife: Palatul de vară al Sultanului cu grădinile sale și sistemul hidraulic care distribuie apa în întregul complex de grădini și palate) și apoi Loredana ne-a împărțit într-un mod cât mai plăcut și simplu cunoștințele sale. Orele treceau fără să ne dăm seama cum. Este greu de descris în cuvinte o experiență atât de intensă și frumoasă. Voi continua să povestesc despre cele mai surprinzătoare părți.

Ne-au impresionat Palatele Nasrid cu decorațiunile lor delicate și exuberante: Mexuarul cu frumoasele sale forme geometrice de Ipsos și ceramică smălțuită, Oratoriul orientat spre Mecca; Sala Tronului cu tavanul cu cele 7 ceruri și jocurile de lumini menite să impresioneze oaspeții; Curtea Mirtilor cu peisajele sale oglinzite și Curtea Leilor unde arta nasridă atinge perfecțiunea. Loredana ne-a povestit cum era viața la palat, ne-a vorbit despre soțiile legitime, despre concubinele sultanilor, despre cele mai cunoscute intrigi și crime de la curtea regală. Moartea Cavalerilor Abencerrajes, decapitați în palatul sultanului și povestea trădării lor nu ne-au lăsat indiferenți. Ni s-a povestit și despre Muhammad al V-lea sultanul care a construit acest palat (Palatul Leilor, 1391) despre greutățile vieții sale, cum după ce tatăl său, Sultanul Yusuf a fost asasinat la ieșirea din moschee iar el a trebuit să fugă din regat și cum a reușit să recâștige tronul, mai târziu, cu ajutorul regelui creștin Petru al III-lea al Castiliei

În Curtea Leilor ne-am apropiat de celebra fântână unde Loredana ne-a vorbit despre misterul și simbolurile ei. Am observat cum apa, nu se revarsă niciodată, ea intră în fântână prin tubul central, ajunge în cupa superioară,

apoi dispare și reapare prin gura leilor, dar aceștia nu sunt conectați nici de stâlpul central, nici de cupa de sus. Este un sistem complex, cu adevărat ingenios. Loredana ne-a împărțit secretul circuitului pe care face apa și ne-a arătat găurile prin care este reținută și ascunsă și ca să

Loredana Dragă, Ghid de Turism in Granada: „Pentru mine, nu există o satisfacție mai mare decât să aud răsunând cuvinte de admirație în limba română, chiar aici, în Curtea Leilor din inima Alhambrei...”

Înțelegem mai bine și a recitat poezia înscrisă pe marmură:

„Nu vezi cum apa prin vasul fântânii curge, însă aceasta îi ascunde cursul,

Precum lacrimile unei amante ce sunt pe cale să se reverse, însă din frica trădătorului, ea le reține”.

Am descoperit ce reprezintă cu adevărat cifra 12, având în vedere că fântâna leilor are 12 lei; dacă se referă la cele 12 luni ale anului, 12 ore ale ceasului, 12 constelații ale horoscopului sau cele 12 triburi ale Israelului. Apoi am observat tipurile de lei, este ușor de identificat pe fețele leilor nasul african, nasul asiatic și nasul indo-european. Nu au o coamă voluminoasă pentru că au capul acoperit cu o rețea de verigi metalice asemeni războinicilor medievali, își arată dinții și ghearele ca niște războinici lei ce îl apără pe sultan. Această idee este susținută și de o altă strofă din poezia din „ceașca” de sus:

„Și poate că în realitate (fântâna leilor) este ca un nor care emană prin canale precum autoritatea sultanului care se revarsă către leii săi războinici”.

O altă strofă cu adevărat impresionantă care ne vorbește despre apa limpede care trece peste fântâna de marmură sub lumina puternică a soarelui și care creează reflexii care ne hipnotizează astfel încât să nu recunoaștem ce curge: fluxul de apă, de lumină sau de marmură:

„Binecuvântat să fie cel care i-a dat imamului Muhammad idei pentru a-și înfrumuseța palatele sale / Nu există minuni în această grădină (rawd) căroră Dumnezeu (Allah) sa nu le fi permis să găsească frumusețea / Sculptată în sidef, lumina diafană strălucitoare pare să se reverse peste perle. / Ca un argint lichid care curge între bijuterii,

cu frumusețea și transparența sa albă.

Atât de asemănător este ceea ce curge cu ceea ce este inert, încât nu știm care dintre cele două curge.”

Cel mai mare iubitor de frumos este Dumnezeu, Creatorul lumii, de aceea constructorii Alhambrei numiți „alarifes” construiesc palate pline de rafinament, imitând creația Sa, inspirându-se din natură și folosind cunoștințele matematice și fizice pentru a obține proporții perfecte. Ca rezultat avem aceste superbe palate însă fragile și efemere precum creația lui Dumnezeu. Asta ne-o demonstrează faptul că în Alhambra nu se folosesc materiale solide, menite să dureze mii și mii de ani, ci materiale simple precum ghisul, marmura și lemnul. Un motiv pentru care în zilele noastre se limitează atât de mult numărul de vizitatori, deoarece este vorba de un monument ce necesită un proces de restaurare continuu.

După o scurtă pauză și o băutură răcoritoare la Restaurantul Hotelului Parador de San Francisco, am continuat vizita la Palatul de Vară al Sultanilor Generalfie (**Casa Regală a Fericirii - „Genat Alarif”- grădinile arhitectului**) observând structura unei case agricole, înconjurată de grădini de flori, grădini de legume, livezi și vite de vii care sunt întreținute ca în trecut.

O altă inscripție fascinantă de la intrarea în Sala Regală a Palatului de Vară, în fața curții canalului tradusă în limba română, este aceasta: **„Intră cu sfială, exprimă înțelepciune, folosește puține cuvinte, pleacă în pace”**. Este un sfat înțelepciune demn de aplicat în viața noastră de zi cu zi.

După o plimbare plăcută prin grădini, Loredana ne-a explicat cum funcționează sistemul hidraulic și cum este deviat un întreg râu pentru a obține apă din belșug în dealul Sabikai unde se află Alhambra. Ne-am plimbat prin ruinele orașului vechi aln Alhambrei (bombardat ulterior în timpul Războiului de Independență din 1812 de trupele franceze).

După ce am ieșit din zona medinei, am intrat în Biserica Santa Maria iar Loredana apoi ne-a amintit de momentul recuceririi orașului de către creștini și de ultimul sultan nasrid- Boabdil, de regii catolici Isabel I-a de Castilia și Ferdinand al II-lea de Aragon și Acordul de Pace semnat la 2 ianuarie 1492; apoi ne-am întristat când am discutat despre perioada Inchiziției. Am vizitat clădirile creștine de după recucerirea orașului precum curtea

interioară rotundă a Palatului lui Carlos al V-lea și apoi am admirat o colecție extraordinară din Muzeul de Arte Plastice de picturi și sculpturi din secolul al XV-lea până în zilele noastre. Menționez Muzeul Alhambra cu piese arheologice, monezi și fragmente originale din epoca arabă.

Ne-am încheiat turul în zona militară Alcazaba Fortaleza, care a fost punctul de apărare al cetății și este cea mai veche parte a Alhambra (1238). Acolo am urcat la turnuri și am fost surprinși de vederea panoramică a peisajului care domină cartierul Albayzín.

Granada este un oraș fermecător, unul dintre cele mai pitorești din Spania cu cea mai mare influență arabă și un trecut istoric de aproape opt secole de stăpânire maură, din 711 până în 1492. Pe lângă complexul magnific al Alhambrei am vizitat și vechiul Cartier Arab al Albayzínului a cărui urbanism s-a păstrat încă din secolul al XI-lea și a fost declarat Patrimoniu Mondial de către UNESCO; ne-am plimbat pe Strada celor Triști și am văzut apusul de soare de la faimosul Observator Sf. Nicolae. Am lăsat pentru data viitoare Spectacolul de Flamenco într-o zambă țigănească din cartierul Sacromonte.

Vizita în orașul Granada însoțită de ghidul nostru, Loredana Dragă, a fost o experiență de neuitat. Înainte de a ne lua rămas bun de la ea, cu zâmbetul pe buze ne-a amintit cuvintele rostite de Alexandre Dumas după vizita sa în Granada în secolul XIX: **„Adevărul, doamnă, este că încep să cred că dacă există o plăcere mai mare decât aceea de a vedea Granada, este aceea de a o revedea”.**

A consemnat, Mircea G. Florescu

NUEVE CLAVES PARA ENTENDER LA REFORMA LABORAL,

Real Decreto-Ley 32/2021 de "Medidas urgentes para la reforma laboral, la garantía de la estabilidad en el empleo y la transformación del mercado de trabajo"

Introducción:

La reforma laboral del Partido Popular del año 2012, fue diseñada para "abaratar" el factor trabajo. Devaluando la negociación

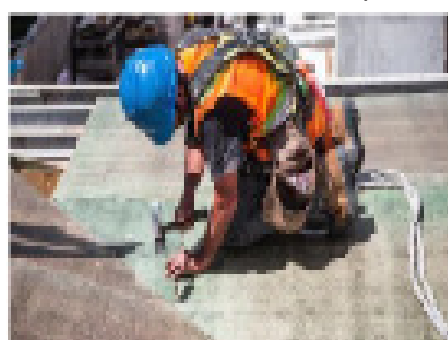
colectiva, manteniendo el salario mínimo interprofesional sin variaciones y potenciando la precariedad. El pasado día 30 de diciembre de 2021, se publicó el Real Decreto Ley 32/2021 de "Medidas urgentes para la reforma laboral, la garantía de la estabilidad del empleo y las transformaciones del mercado del trabajo". Con esta iniciativa legislativa, avalada por los agentes sociales, donde, como en toda negociación, nos hemos tenido que dejar algunas reivindicaciones para llegar a un acuerdo y revertir esta fatídica reforma popular. El objetivo principal del nuevo marco legislativo es acabar con la temporalidad del mercado de trabajo (26,02%), también servirá para corregir desequilibrios dentro de la negociación colectiva y dotar de **mayor flexibilidad para las empresas en apuros**.

Este real Decreto Ley entra en vigor al día siguiente de la publicación en el Boletín Oficial del Estado, pero para después de las navidades, debe ser convalidado en las Cortes Generales, y hoy por hoy, el Gobierno aún no tiene los "votos suficientes". ¡Veremos que sucede!

Contratos temporales sí, pero de dos tipos:

Uno de los puntos fuertes de la reforma supone la desaparición del contrato de "obra y servicio". Los vínculos de duración determinada se mantienen, pero solo de dos tipos:

a) **El estructural** (por circunstancias de la producción), solamente se podrá extender hasta los seis meses de duración o a un año si lo permite

el convenio colectivo de la actividad.

b) **Por sustitución de otro trabajador.**

En el caso de la Construcción la modalidad ordinaria pasará a ser la indefinida. Cuando un trabajador termine la tarea asignada, la empresa deberá recolocarle en otra obra. De ser rechazada esta propuesta, o no poder llevarse a cabo, *se extinguirá el contrato y el trabajador recibirá una*

indemnización del 7% calculada sobre conceptos salariales del convenio

Solo 90 días para situaciones previstas:

La nueva reforma ofrece a las empresas la posibilidad de recurrir a la contratación temporal para hacer frente a situaciones en las que se requiera de un apoyo extra como las campañas de Navidad o agrícolas. Para cubrir esas vacantes dispondrán de un período de 90 días (tres meses) para contratar a un trabajador a lo largo del año. Eso sí, el trabajador no podrá encadenar todo este período de manera continuada, y, además, en el último trimestre del año anterior a la realización de estos contratos, los representantes sindicales deberán ser informados de la previsión anual realizada por las empresas para llevar a cabo estos contratos.

Para tareas estacionales, el contrato fijo discontinuo:

El contrato fijo-discontinuo será el que impere para los trabajos de carácter estacional. A los trabajadores se les computará su antigüedad durante todo el período que dure la vinculación laboral, y no por el tiempo prestado.

Dos modalidades de contrato de formación:

Se han definido dos tipos de contratos formativos:

a) En alternancia para quienes lo compaginen con sus estudios. Solo podrán optar estudiantes de hasta 30 años y durante un tiempo máximo de 2 años. Su jornada laboral no podrá ser superior al 65% el primer año y al 85% en el segundo año.

Por ella recibirán una retribución adaptada al convenio que no podrá bajar del 60% el primer año y del 75% el segundo año

b) Para la obtención de la práctica profesional.

Se refuerza la subcontratación:

Desde que entre en vigor la reforma laboral los trabajadores de empresas subcontratadas quedarán cobijados bajo el paraguas del convenio de la actividad que desarrollen, y no del de su empresa, como hasta ahora. Obviamente eran empresas multiservicios que a duras penas cumplían el estatuto de los trabajadores.

Equilibrio en la negociación colectiva:

La reforma del Partido Popular de 2012 limitó la ultraactividad (el período de vigencia de un convenio caduco) a un año. Esto obviamente, desniveló sobremedida la negociación entre trabajadores y empresa, puesto que si las conversaciones se demoraban más de dos meses, el convenio en cuestión dejaba de aplicarse y permitía a la empresa llevar a cabo una modificación sustancial de las condiciones de trabajo (jornada, salario, etcétera). El nuevo marco legislativo extiende la vigencia del convenio caducado hasta que se acuerde su renovación, o se firme uno nuevo que lo sustituya. Los salarios, además deberán ajustarse a lo que establezca el convenio sectorial, esto es, prevalencia del convenio sectorial. Los convenios de empresa en todo caso pueden mejorar el convenio sectorial y no al contrario. Es un cambio muy sustancial.

Sanciones más caras para evitar el fraude:

Aquellos trabajadores que en un plazo de 24 meses hubieran permanecido 18 de ellos en el mismo o diferente puesto, con la misma empresa o grupo de empresas, mediante dos o más contratos por circunstancias de la producción, directamente o través de su puesta a disposición por empresas de trabajo temporal, pasarán a ser considerados como indefinidos.

Las empresas que den de baja a un trabajador temporal que haya desarrollado su actividad en un período inferior a 30 días recibirán un sobrecargo en sus cuotas a la Seguridad Social de 26 euros por cada una de las bajas que se realicen.

La penalización es creciente, de forma que para un contrato corto de 10 días sería de 26 euros, pero si el mismo tiempo de trabajo se cubriera con dos contratos de cinco días sería de 52 euros.

A esto se suma el incremento de las cuantías recogidas en la Ley sobre Infracciones y Sanciones en el Orden Social (LISOS), que se aplicarán por cada trabajador afectado, en lugar de por empresa, y se elevan de 8.000 a 10.000 euros en grado máximo.

Simplificación de los ERTE por causas económicas, técnicas, organizativas y de producción (ETOP) y para los ERTE por fuerza mayor:

Los expedientes por causas económicas, técnicas, organizativas y de producción tendrán mayores facilidades en la tramitación y aplicación para las pequeñas y medianas empresas, además de exoneraciones en las cotizaciones a la Seguridad Social del 20%, condicionadas, eso sí, a la realización de acciones formativas. En relación con los ERTE de fuerza mayor, como es el caso de los ERTE covid, se incorpora como causa específica el impedimento o las limitaciones a la actividad por decisiones de la autoridad gubernativa. Las exoneraciones podrán ser del 90%.

El mecanismo RED: un salvavidas estructural:

Las empresas en crisis podrán acudir al Mecanismo RED de Flexibilidad y Estabilización del Empleo, que tendrá dos modalidades:

a) Una cíclica, cuando exista una coyuntura macroeconómica que aconseje la adopción de instrumentos de estabilización. Podrá ser por un año con exoneraciones a la seguridad social decrecientes del 60% al 20%

b) Sectorial, cuando un sector aprecie cambios que generen necesidades de recalificación y de transición profesional. Por seis meses prorrogables a un año y una exoneraciones del 40%

Si te planteas poner fin a tu vida conyugal es recomendable saber...

"Scopul nostru este de a vă oferi un serviciu juridic de calitate, de a căuta cea mai bună soluție a problemelor tale și de a construi o relație de încredere avocat - client."

Nu ezitați să ne contactați, noi vrem să te ajutăm."

ELENA HINCU
AVOCAT ROMAN
CABINET DE AVOCATURĂ
MÁLAGA

Calle San Paneracio, 16
Fuengirola, 29640, MÁLAGA
604 38 60 20 / 951 08 04 88
eh.abogada@icamalaga.org

- ***
- Dreptul muncii
  - Dreptul protecției sociale
  - Dreptul familiei (divorț, custodie, pensie alimentară)
  - Drept civil (datorii, obligații, contracte)
  - Dreptul comerțului
  - Contracte și alte documente.
- ***

la presunción de paternidad ....entre otras cosas.

También es muy importante mencionar que los cónyuges que anteriormente estaban en régimen de gananciales y se han separado (más de un año), tras la reconcilian se les aplicarán el régimen económico matrimonial de separación de bienes y no el anterior de gananciales, a no ser que este se pacte mediante capitulaciones ante el notario.

Si te planteas poner fin a tu vida conyugal es recomendable saber qué posibilidades tienes y que es lo más adecuado para ti. No todas las rupturas son para siempre y no todas son iguales. Si lo que necesitas es un tiempo para reflexionar sobre tu vida marital, puede que lo más conveniente para ti sea una separación, pero si has decidido poner fin a esa relación para siempre, probablemente lo más recomendable sea el divorcio.

En este artículo vamos a analizar las distintas formas de separación y sus diferencias con el divorcio, así como las principales consecuencias jurídicas que derivan de ello.

Empezando por la separación, he de decir que existen dos tipos de separación, la separación de hecho y la separación de derecho, o legal.

La separación de hecho es una ruptura a largo plazo y el fin de la convivencia, mientras que la separación legal es lo mismo, pero se añade una sentencia. Dicha sentencia, además de declarar la separación, regula el régimen de guardia y custodia de los hijos menores (en su caso), el régimen de visitas, comunicaciones y estancias, la patria potestad, los gastos de mantenimiento, el uso del domicilio conyugal, etc. No obstante, si no hay hijos menores, la separación también se puede obtener ante notario.

Aunque la separación de hecho no viene regulada por Ley y no requiere un procedimiento judicial que culmine por sentencia, esta situación tiene importantes efectos jurídicos. Después de la separación, resulta que los cónyuges ya no se heredan entre sí, puede excluir la pensión de viudedad, disuelve el régimen de gananciales e interrumpe

Al igual que la separación de derecho, el divorcio también requiere una resolución que ponga fin a la vida conyugal. Pero el divorcio es más, el divorcio también pone fin al matrimonio de tal forma que, después de la separación los cónyuges pueden volver a contraer matrimonio, mientras que después del divorcio los cónyuges no pueden hacerlo, ya que la separación no extingue el vínculo matrimonial.

Todo ello es solo un resumen, hay muchos otros aspectos que quedan por analizar y cada situación es tan diferente y única, que es imposible generalizar.

Si necesitas más información cuéntanos tu caso. Estaremos contigo para ayudarte.

ELENA HINCU
ABOGADA

Clínica Dental
Jorge Valdivia

C/ Loma de la Mezquita, 46
EL EJIDO
Telf. 657 359 022

NOTICIA

Sr. Dumitru Fornea, Secretario General de la Confederación Nacional de Sindicatos MERIDIAN, miembro del Comité Económico y Social Europeo (CESE) y sr. Costel Ichim, Presidente de la Federación AGRO PROPACT de Rumania realizarán una visita de trabajo a España del 26 de febrero de 2022 al 3 de marzo de 2022.

Las temas de interés para el intercambio de experiencias serian las siguientes:

- La viticultura y el cultivo de árboles frutales;
- El cultivo de hortalizas;
- El procesamiento superior de los productos agrícolas e infraestructura de almacenamiento de los productos agrícolas;
- Las ferias, los mercados agrícolas y las oportunidades comerciales para los productos agrícolas rumanos y españoles;
- El intercambio de información con las organizaciones de agricultores y las organizaciones sindicales relacionadas con este ámbito de actividad.

Parteneri sociali al publicației "Români in Andalucia"

Sindicatul Național "Forța Legii" - Sindicatul de partea Ta!

SIEMPRE
FUERTES Y ESENCIALES

CC00

LA FUERZA COLECTIVA

No tienes el sello

 Esta es mi estación de tren!

Ilie Lucian Sofrone

Tras la decisión de las tropas británicas de no iniciar la Tercera Guerra Mundial, se cumple el sueño del general Wesley Clark de pasar al Plan B. Desde la famosa base estadounidense en la ciudad de Ramstein, Alemania, el 2 de junio de 1999, se suministró un tren militar a Rumanía. Este convoy militar fue aceptado para salir de la base ante la intervención e influencia del General Wesley Clark en el Pentágono y el Senado de los Estados Unidos. En un tiempo récord, se aprobaron tropas y equipos militares adicionales para Kosovo, y la ruta del tren se estableció a la misma velocidad récord. El general estadounidense, para evitar cualquier sabotaje de la piel, junto con su equipo decidió que el tren de los alemanes pasaría por Republica Checa, Checoslovaquia, Hungría y entraría en Rumanía por la aduana de Curtici. Una segunda ruta fue desde la base de Ramstein a Stuttgart, Munich, Austria, Eslovenia, Zagreb, Bosnia y Kosovo, pero se eligió la ruta a través de Rumania para no sabotear el transporte debido a las tropas mercenarias y la rebelión contra los estadounidenses. Los servicios secretos rumanos aprovecharon esta opción con el pretexto de denunciar a la OTAN para castigar a los serbios dando acceso a los estadounidenses y completando el aeropuerto de la ciudad de Timisoara donde abastecer an a los bombarderos. A las 13:45/03/07/1999 son  el teléfono en la oficina de la estación de triaje del pueblo de Pielesti. El jefe de turno contesta el teléfono a la orden recibida del jefe de estación que estaba a una distancia de 4 pies.

- *Hola!*

Una voz femenina, respuestas muy bien decididas y penetrantes....

- *Con el jefe de turno, quiero.*

- *S , yo soy lo que quieres ?*

- *En 15 minutos pasará un tren de la OTAN con soldados americanos, tiene paso libre.*

Ilie Lucian Sofrone es nacido en 1983, ciudad de Iasi, Rumanía y vive en Madrid, España.

Autor de la obra histórica ***El Zapatero   Jefe de los Comunistas?***.

El Zapatero   Jefe de los Comunistas? se puede encontrar en Amazon, Casa de Libro, El Corte Inglés y en más de 300 librerías de toda España también en varias webs.

<https://puntorjolibros.com/El-Zapatero-Jefe-de-los-comunistas.htm>

- *Bien.*

- *Me alegro de que hayas entendido.*

- * A quién honro?*

- *Alo, Alo, Alo!*

La voz femenina había desaparecido del otro lado de la línea telefónica y estaba muy sorprendida por lo que había escuchado. La desaparición de la voz femenina nos pone en condiciones de resaltar el personaje de nuestra historia. Florin Patrachioiu es el jefe de la estación de triaje en el pueblo de Pielesti y, al mismo tiempo, es el personaje que Nato no tuvo en cuenta. También fue indirectamente el enemigo número uno del general Wesley Clark. Luego de concluir la conversación telefónica, el jefe de turno sale al frente de la estación para comunicar el contenido de la conversación telefónica, se acerca a su superior y le dice:

- *El jefe del teléfono era una mujer y me dijo que en 15 minutos aparece un tren con estadounidenses de la OTAN y tiene libre paso de Bucarest.*

- *Lo tenía, pero aquí está en mi estación, días para parar para el control.*

14:00h 03/07/1999 es el momento en que el tren de la OTAN llega a la estación del pueblo de Pelesti, condado de Doj, tren de la OTAN, después de un día de 15 horas y 25 minutos, recorre una ruta bien establecida por el general

Wesley Clark y su personal a la unidad militar de Craiova, Rumanía. A su llegada a la estación de tren de Pielesti, el tren redujo su velocidad de acuerdo con las normas de circulación ferroviaria, pero el encargado que arrancaba y detenía los trenes les indicó que detuvieran al maquinista de la locomotora y siguieron las instrucciones. Por razones de seguridad, los nombres de todos los empleados ferroviarios rumanos no se hicieron públicos, ni los de los miembros de los ejércitos rumano o estadounidense.

Algunos nombres han aparecido en público a raíz de las investigaciones realizadas por el Departamento de Estado Americano, pero también las investigaciones realizadas por organismos internacionales desde la parte rumana, determinados nombres o relatos breves con la ayuda de la prensa autóctona. Cuando el tren entr  en el perímetro de la estación de Pielesti por curiosidad, nuestro personaje Florin Patrachioiu estaba esperando al jefe de la estación. El tren se detiene y se abre una puerta del primer vagón de pasajeros y aparece un uniforme militar que saluda a Florin Patrachioiu. (Hay que hacer una pequeña mención al tren de la OTAN a la entrada de territorio rumano que el Ministerio de Defensa rumano puso a disposición de los estadounidenses en el tren que representaban a la OTAN. La convención internacional estipula que en caso de un desastre natural o la necesidad de trasladar tropas militares para la intervención de un país a otro en el territorio de ese país mientras que su

Florin Patrachioiu

movimiento debe ser escoltado por militares hasta el estado que les permitió transitar).

-Hola, quiero ver al jefe de estación.

- Soy el jefe de estación, Florin Patrachioiu,  qu n eres?

- El Capitán XXXXX es el representante del Ministerio de Defensa Romano y el jefe de las escoltas de este tren.

- Qu  tienes en los vagones de carga?

- Es un transporte militar natural y el contenido es estrictamente secreto.

-  No lo entiende? Este es un transporte nacido para el campo de batalla en Kosovo y estamos disponibles directamente desde Bucarest.

- Capitán XXXXX, no entiende que est  en mi estación, mu streme los documentos del convoy para el control.

Abre la segunda puerta del vagón de pasajeros que llama la atención de Florin Patrachioiu y vuelve a su moneda derecha en la que interrumpe el diálogo con el capitán rumano y observa bajarse del tren con uniforme americano y se dirige hacia  l acompañado de un cabo rumano y una escolta de 2 cabo americano.

El coronel americano xxx interrumpe la conversación entre el capitán rumano y el jefe de estación.

El coronel xxx pregunta...

-  Tenemos un problema?

Florin Patrachioiu, en el estilo característico de la institución semimilitarizada que representa, le respondió breve y duramente.

-Quiero ver lo que transportas, los documentos de transporte y de dónde vienes y hacia dónde vas cargado de armas por mi país.

El coronel xxx se molest , levant  el pecho, respir  hondo y recurrió a la ayuda del traductor rumano Florin Patrachioiu, no era un buen comunicador en inglés.

Coronel xxx...

-Señor es un transporte militar internacional estadounidense y no puede controlarme.

Patrachioiu le vuelve a preguntar...

- Tienes un envío de América?

Coronel xxx respuestas

-S , así es.

Florin Patrachioiu, indignado por la insistencia y arrogancia del Coronel xxx, le pregunta en el mismo estilo americano.

-Dónde estás ahora ?

Coronel xxx responde...

-Estoy en Rumanía.

Florin Patrachioiu en el mismo estilo americano

lleno de aire y poder le da la respuesta:

- Por qué estás en Rumania? Este estado tiene unas leyes y una constitución del 1 de enero de 1990 (con el asesinato de Nicolaie Ceausescu) en la que los americanos intervenidos debéis presentar los propios documentos de transporte. Esta es la legislación del estado rumano, yo no lo hice, solo lo respeto. Desde el momento en que ingresaste al territorio rumano, tienes la obligación de respetar la legislación de mi estado.

Coronel xxx en vigor para darle una respuesta que podría mejorar la situación:

- Respetas la legislación y est s aquí para cumplirla pero tienes que respetar las órdenes de Bucarest. Cuando habl  de Bucarest Coronel xxx, se refería a los ministerios de Asuntos Exteriores, Defensa y Transportes.

El coronel xxx se dirige al traductor militar que representa al lado rumano: este ferroviario no quiere hablar conmigo y le har  caso.

Florin Patrachioiu no hablaba inglés pero entiende muy poco mas la intuición pero de los nervios acumulados de la conversación con el coronel xxx contesto en inglés: Que se joda la OTAN, que se joda Bill Clinton y los líderes de Bucarest, esta es Mi Estación. Dirección al Coronel xxx: punto y pelota los documentos en regla nada mas.

- No pases!

En esta conversación con intención de inspeccionar el tren, el jefe de estación iba acompañado del segundo o después de concluir la conversación con el coronel xxx le da la espalda y se dirige al segundo: pone el tren en la línea 2. En el idioma ferroviario de Rumanía, la línea 2 es una línea muerta por la que no pasa ningún tren y tiene el significado de una línea de estacionamiento de trenes estacionarios. Eso significa esperar horas sin que los soldados estadounidenses entiendan lo que significa la línea 2. El coronel xxx se dirige al traductor rumano: pregúntele a su superior

 qu  está pasando aquí? El traductor rumano le dice al capitán XXXXX que tienen que tomar medidas, dijo el coronel

estadounidense. El Capitán XXXXX escuch  las demandas y órdenes del coronel norteamericano, comenzó a caminar a pasos semi-corredores tras el jefe de estación, quien abandon  el andén y se dirigió a su oficina en la estación. Al capitán XXXXX en su marcha a media carrera, gritando al jefe de estación, señor, señor,  qu  hacemos? Florin Patrachioiu se detiene y gira a la izquierda y lo mira a los ojos con una mirada ciega pero a la vez semiir nica ya la vez les responde; Anda al tren, subo a la oficina para hacer algunas llamadas telefónicas para ver qué puedo hacer.

El Capitán XXXXX regresa al tren y sube a bordo, también lo hizo el Ejército de los EE. UU., y el tren comenzó algo increíble, saliendo de la estación a unos 300-350 pies de distancia, lo suficiente como para poder maniobrar para llegar a la Línea 2 donde tenía que parada Indicaciones del segundo jefe de estación. Después de esos 300-350 m cuando el tren dio la vuelta y entr  en la línea muerta y par  el motor de la locomotora, el coronel xxx entendió que no podía continuar en la vía. El coronel xxx recurrió a medidas para asegurar el perímetro del tren, en un lado y en otro tren cada 20 metros hay un soldado norteamericano. Aquí, en la estación de tren del pueblo de Pielesti, comenzaron los problemas del famoso general Wesley Clark, en una palabra, no pudieron llevar a cabo la ofensiva diabólica hasta el final.

Fragmento de la próxima obra llamada "Línea 2"- Autor Ilie Lucian Sofrone

eco HORNET

energie pentru viata

**ECHIPAMENTE DE PRODUCERE
A ENERGIEI TERMICE SI ELECTRICE
CU AGRO-PELETI & PELETI**

Centrale termice 20-500kW

incalzire si apa calda pentru cladiri, sere,
blocuri de apartamente, piscine.

Generatoare aer cald 20-750 kW

Uscatoare cereale, lucerna, cuptoare,
incalzire hale industriale, sere, ferme.

Injectoare pe peleti 20-750kW

Inlocuiesc arzatoare pe motorina, gaze,
ulei, GPL, pacura, CLU.

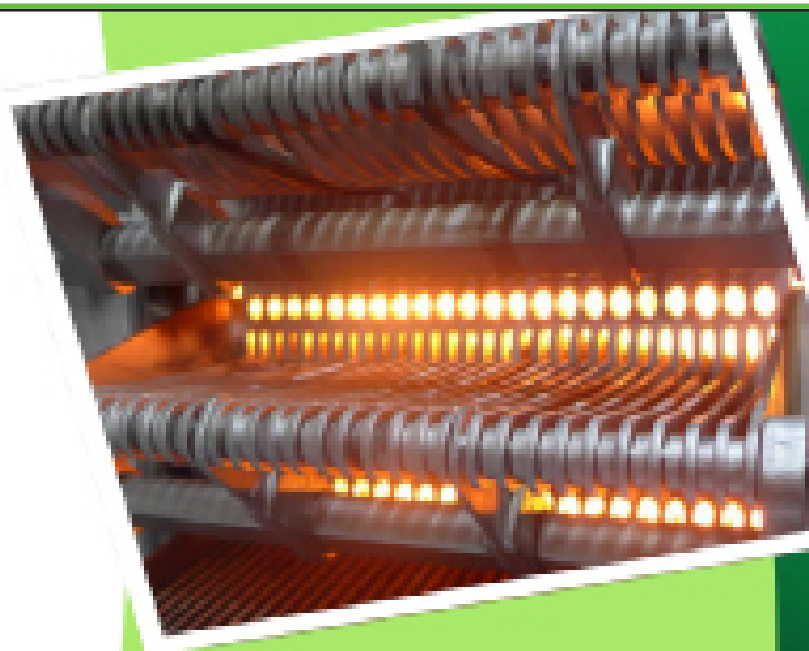
Arzatoare cu tuburi radiante

Cea mai eficienta solutie de incalzire
pentru spatii cu inaltime mare.

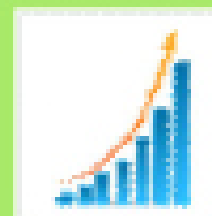
Generatoare de abur cu functionare pe peleti

**energie verde,
emisii poluante minime**

**TEHNOLOGIE ROMANEASCA
PENTRU MILENIUL III**

94-97% eficienta

cea mai ieftina energie

ECOHORNET SRL

Autostrada Bucuresti-Pitesti, iesire Ciorogarla km.13.2,
Str. Italia, nr. 4, Chiajna, Ilfov
Mobil: 0745.050.050, 0740.888.085
E-mail: president@ecohorner.ro, www.ecohorner.ro

